

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 75.

De zaak van de kanonneerboot.

10 cents.
België 25 cent.

„Zoek Raffles!“ riep politie-inspecteur Baxter den hond toe, die bij het noemen van dezen naam den staart liet hangen en schuw naar de ambtenaren keek.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE ZAAK VAN DE KANONNEERBOOT

EERSTE HOOFDSTUK.

Een nieuw plan.

John C. Raffles stond voor den spiegel en bekeek nauwkeurig het nieuwe kostuum, dat zijn kleermaker hem geleverd had.

Lord Lister, echt Engelsch aristocraat als hij was, hield er even als koning Eduard van, steeds uiterst zorgvuldig gekleed te gaan.

Met een tevreden gelaat deed hij de electriche lamp uit en ging naar de kamers, die zich op een lagere étage bevonden; toen ging hij naar de prachtige rookzaal.

Daar wachtte hem Charly Brand, de man, die jaren lang zijn secretaris, vriend en adsistent was. Deze was bezig een sigaret te rooken.

Toen Raffles binnentrad, stond hij op en zei:

„Reeds gereed, Edward?!”

Raffles lachte.

„Ik begrijp, waarom je mij dat vraagt, mijn jongen; je wilt daarmede zeggen, dat het wachten je lang is gevallen. Maar je kent mijn zwakke zijde. Ik houd er van, om met groote zorgvuldigheid mijn toilet te maken.”

„Je hebt het geraden,” zei Charly Brand „en ik zou er wel willen bijvoegen, dat je voor het maken van je toilet soms meer tijd nodig hebt, dan een dame, vooral wanneer je je vermommen wilt.”

„Dat spreekt van zelve,” zei Raffles, „een masker

voor te doen, dat mijn gelaat geheel verandert is niet zoo gauw gebeurd. Ik beweer, dat behalve sommige voorname acteurs, niemand die kunst zoo goed verstaat als ik!”

„Daar heb je gelijk in en ik geloof zelfs, waarde Edward, als je niet het beroep van gentleman-dief gekozen hadt, dat er dan uit jou een even groot tooneelspeler had kunnen groeien als je nu een gentleman-inbreker bent geworden.”

„O, je vergist je, want, mijn jongen, het is veel gemakkelijker een groot tooneelspeler te worden, dan meester in het vak, dat ik als mijn levensdoel beschouw.”

Charly Brand keek Raffles verwonderd aan:

„Dat begrijp ik niet!”

„En het is toch zeer eenvoudig,” zei Raffles. „Een groot tooneelspeler kan nog lang geen groot misdadiger zijn — omdat te kunnen moet iemand geen slot te sterk en geen list onbekend zijn. Het komt er vooral op aan, om zijn beroep meesterlijk ten uitvoer te kunnen brengen en dus een groot tooneelspeler te zijn. Herinner je maar eens, in hoeveel rollen ik reeds opgetreden ben en iedere rol heb ik, naar ik meen, zoo goed gespeeld, als de beste acteur. Buitendien, het geheele leven is een tooneelspel en wie daarin zijn rol het beste speelt, is een kunstenaar!”

„Je hebt gelijk,” antwoordde Charly Brand en hij stak een sigaret op. „Maar zeg me nu eens, wat ik hedenavond doen moet; sedert eenigen tijd laat je mij meestal alleen.”

„O,” zei Raffles, „ik zal je een voorstel doen. Je bent, zoo als ik zie, behoorlijk gekleed. Bezoek den een of anderen schouwburg en na afloop der voorstelling gaan wij in de Italiaansche restauratie Bellami soupeeren. Ik ga naar de Marine Club, ik moet daar verschijnen, omdat ik bij de aanstaande groote Oceaanwedstrijden het plan heb, een zeiljacht te starten, en daarvan mag ik niet wegblijven. Ik had je wel meegenomen, maar ik denk, dat je geen belang stelt in hetgeen daar gesproken wordt over scheepsmotoren, kielen, zeilen, zwaarden en dergelijke dingen. Ik heb ook nog een bijzonder plan; in de club is een vice-president, genaamd Bircham — sir Ernst Bircham; — met dezen heer wil ik trachten nader kennis te maken, want volgens mijn meening is hij een spitsboef van de ergste soort.”

Charly Brand zette zijn lorgnet op, keek Raffles aan en zei:

„Sir Ernst Bircham — is dat misschien de chef van de scheepsbouwersfirma Bircham te Southampton?”

„Zeer juist,” zei Raffles, „hij is de chef van deze firma, leverancier van onze vloot en ook leverancier voor het buitenland. Deze man heeft een gezicht, waarde Charly, dat iemand er toe verleiden kan om er op te slaan en — —”

„Hou je maar stil, Edward, ik weet er alles van”.

„Ik geloof, waarde Charly,” zei Raffles met een ernstig gelaat, „dat men een boek vol schrijven kan over het gelaat van dezen man.”

„Dat is een prachtig idee,” zei Charly Brand, „gij vindt misschien wel iemand die dat voor je doen wil!”

„Welnu,” zei Raffles, „daarover wil ik nog eens nadenken.”

„Het is in het ooglopend,” antwoordde Charly Brand, „dat je een grooten tegenzin hebt tegen dezen scheepsbouwer.”

„Ja, mijn jongen,” lachte Raffles; „ik weet zelf niet, waar die haat vandaan komt. De man heeft niet alleen een gemeen gezicht, maar ik vermoed ook, dat deze zoogenaamde gentleman iemand van het aller-slechtste allooi is. Voor mij is hij een van de zoogenaamde eerwaarde burgers van oud Engeland, die ridderorden in hun knoopsgat dragen en de zakken vol Engelsche ponden hebben, vetgemest als ze zijn op kosten van anderen. Ge weet wel, dat dit soort menschen mij zeer veel belang inboezemt; dat mijn doen

en laten zich tegen hen richt, ten einde hen de vruchten van hun schelmstreken zoo mogelijk weer afhandig te maken. Ik wil er wel tien pond sterling op verwedden, dat deze Ernst Bircham niet alleen enkele Engelsche ingezetenen erg benadeeld heeft, maar zelf in staat zou zijn om ons trotsche vaderland te ruïneren, omdat alles wat hij als scheepsleverancier voor onze vloot heeft afgeleverd, niet meer waarde heeft dan een nul voor het cijfer. Om dit aan het daglicht te brengen, heb ik sedert eenigen tijd al mijn aandacht op hem gevestigd.

Dat is de oorzaak waarom ik geen enkele vergadering van de Marineclub verzuimde, omdat tot dusverre dit de eenige gelegenheid was, om met dit „eerlijke” sujet in aanraking te komen. Ik wacht slechts op de gelegenheid om hem te arresteren en om eindelijk dezen roover onschadelijk te maken.

Ik bezweer je, dat het niet lang meer zal duren of sir Ernst Bircham is door mij behoorlijk aan de kaak gesteld!”

De pendule op den schoorsteenmantel sloeg zes uur.

Raffles vergeleek zijn horloge met de pendule en zei:

„Het is nu tijd. Om half zeven begint de vergadering. Ik moet dus weg, waarde Charly. Wij ontmoeten elkander dus tusschen elf en twaalf uur bij Bellami.”

Hij trok zijn grijze glacé handschoenen aan, belde zijn kamerdienaar, den ouden Gaston, die hem zijn pels bracht, zette zijn cylinder op, stak een sigaar aan en zei:

„Tot ziens dus, mijn jongen; dus tusschen elf en twaalf uur.”

Eenige minuten later ging hij per auto naar de Marineclub in het Savoy-hotel. —

De leden en gasten van de voorname Engelsche Marineclub te Londen stonden op en gingen naar de zaal, waar de voordracht zou gehouden worden.

Raffles had, zonder dat Sir Ernst Bircham het bemerkte, in diens nabijheid plaats genomen.

De voordracht was zeer vervelend, en Raffles was zeker niet de eenige der toehoorders, die ruimer adem haalde, toen de spreker eindelijk geëindigd had en een algemeen gesprek over het onderwerp was begonnen.

De heeren, die daaraan geen deel genomen hadden, gingen naar het rook- en speelvertrek van de club.

Tot deze laatsten behoorde sir Ernst Bircham, in wiens gezelschap zich een heer bevond, die er uitzag als een vreemdeling, met een bruine gelaatstint.

Naar zijn naam te oordeelen, moest hij een Spanjaard of Portugees zijn.

Niemand bekommerde zich gewoonlijk om de gasten, die door een der leden van de club geïntroduceerd werden, en alleen Raffles scheen er belang in te stellen, nader kennis te maken met den heer, die door den tweeden president was binnengeleid.

De vreemdeling of de naam van den vreemdeling was don Ernesto Padrilla; sir Ernst Bircham ging met hem in een der vertrekken zitten, terwijl Raffles, die bezig was een wetenschappelijk werk te lezen, in hun nabijheid plaats nam.

Voordat sir Ernst Bircham een gesprek met zijn gast aanknoopte, verzekerde hij er zich van, dat niemand hun woorden kon afluisteren. Verscheidene malen keek hij naar Raffles, om te zien of hij ongegeneerd spreken kon.

Maar Raffles maakte den indruk alsof hij te zeer in zijn lectuur verdiept was om naar iets te luisteren, en daarom sprak sir Bircham op fluisterenden toon en in het Spaansch:

„Don Padrilla, ik heb sedert heden voormiddag de zaak nauwkeurig overlegd. Ik ben genegen om u drie of vier kanonneerbooten op crediet te verkoopen en wil eveneens deze booten met volledige ammunitie en geschut uitrusten.”

De vreemdeling boog, en antwoordde:

„Mag ik u vragen, sir Bircham, tegen wanneer u de booten leveren kunt?”

Sir Ernst Bircham haalde de schouders op en sprak:

„Dat kan ik u heden nog niet dadelijk zeggen. Ik moet u echter mededeelen, dat ik op dit oogenblik geen enkele kanonneerboot voorradig heb, en dat ik eerst te weten moet komen van welke regeering in Europa ik eenige booten kan krijgen, die voor uw doel geschikt zijn.”

„Het is zeker onnoodig u te verzekeren, dat hoe eerder dit geschiedt, hoe aangenamer het don Carlos zal zijn.”

De naam don Carlos had op Raffles een uitwerking als een elektrische schok. Hij beet zich op de lippen om een kreet van verbazing te onderdrukken.

„Het doet mij leed,” sprak sir Ernst Bircham, „maar u moet een week geduld hebben, voordat ik u den tijd kan opgeven, waarop ik de booten kan afleveren, maar ik hoop, dat ik het hoogstens binnen vier weken kan doen. In dien tijd moet u er voor zorgen, dat don Carlos mij op tijd de noodige wissels en schuldbekentenissen, tot een bedrag van veertien millioen, ter hand stelt.”

„Dat zal gebeuren,” antwoordde de Spanjaard.

Raffles wist nu, dat de vreemdeling een revolutionair was, een aanhanger van don Carlos, die beproefde om zijn aanspraken op den troon van Spanje, door revolutie en andere middelen van geweld, te doen gelden.

Het gesprek werd afgebroken door Ernst Bircham, die vervolgde:

„Laten wij deze zaak nu vooreerst laten rusten en over iets anders spreken. Misschien staat u toe” — en hij keek Raffles hierbij aan — „dat ik u thans voorstel aan den Schotschen baron Prallhorst. Hij weet de interessantste dingen van Londen te vertellen en is een der aangenaamste praters van onze club.”

Hij stond op zonder de toestemming van den Spanjaard af te wachten en ging naar Raffles, wien hij op den schouder klopte.

Zonder boos te zijn om de vertrouwelijke aanraking van den scheepsbouwer, keek Raffles op en zei:

„Ik ben reeds den ganschen avond bezig om een nieuw soort zeilkotter te vinden!”

De scheepsbouwer begon te lachen en antwoordde:

„Waarde baron, het is beter dat aan mijn ingenieurs over te laten.

Ik stel u voor om kennis te maken met mijn gas Don Padrilla. Hij is zeer gezien aan het hof van Koning Alfonso van Spanje en is nu hier om Londen eens te bekijken.”

Raffles was er wel mede op de hoogte, wat de Spanjaard in Londen te doen had.

Zonder een spier in zijn gelaat te vertrekken stond hij op, legde het boek ter zijde en boog voor den vreemdeling.

Spoedig onderhielden zij zich over Spanje; het gesprek werd in het Engelsch gevoerd, omdat Raffles beweerde nog nooit in Spanje geweest te zijn en geen woord Spaansch te verstaan.

De waarheid was, dat hij dit slechts beweerde om den schijn te vermijden, dat hij het gesprek omtrent de te leveren kanonneerbooten gehoord en verstaan had. Dat was ook de reden waarom de scheepsbouwer een nadere kennismaking tusschen den Spanjaard en Raffles niet had gevreesd.

Raffles was trouwens de eenige, die het gesprek gehoord had en Bircham was zeer in zijn schik, toen hij bemerkte, dat baron Prallhorst geen woord Spaansch verstond.

Zonder dat er verder iets bijzonders voorviel, ging de avond voorbij en tegen middernacht begaf Raffles zich naar de restauratie, waar Charly Brand, die in den schouwburg was geweest, op hem wachtte.

Een poos zat hij zwijgend tegenover zijn vriend, dronk een glas wijn en keek naar den rook van zijn sigaar.

Charly Brand wist, dat, als Raffles stil voor zich uit keek, hij dan een groot plan beraamde.

Eindelijk, des nachts om één uur, stond Raffles op, betaalde den kellner en verliet met Charly de restauratie.

Hij verbrak het stilzwijgen eerst weer, toen hij thuis bij de kachel zat, waarin de groote stukken eikenhout een aangename warmte verspreidden.

Nadat hij een nieuwe sigaret had opgestoken, zei hij tot Charly Brand:

„Beste jongen, ik heb een grootsch plan:

Ik wil oorlog voeren!”

Op dit oogenblik schoof Charly Brand zijn stoel een halven meter achteruit en riep uit:

„Wat wilt gij?”

„Oorlog voeren!” antwoordde Raffles.

„Oorlog voeren?” herhaalde Charly Brand.

„Ja, ik zeg je nogmaals duidelijk, dat ik oorlog wil voeren!”

„De duivel mag je begrijpen!” riep Charly Brand, „heb je te veel wijn gedronken?”

„Ik hoop van niet,” zei Raffles, „die twee glazen zullen mij wel niet onbekwaam gemaakt hebben!”

„Goed en wel, Edward, maar met wien wil je oorlog voeren?”

In plaats van te antwoorden, blies lord Lister een dikke rookwolk uit.

Charly Brand, die eenige oogenblikken te vergeefs op antwoord had gewacht, brak het stilzwijgen af en zei:

„Hoor eens, Edward, welke natie heeft je zoo beleedigd, dat je oorlog met haar wilt voeren?”

Raffles antwoordde kort en bondig:

„Sir Ernst Bircham!”

„Duivels, tegen dien man behoeft ge toch geen oorlog te voeren, daar is toch een andere benaming voor.”

„Wel neen,” zei Raffles, „deze man bezit kanonneerbooten, oorlogsschepen, en is, onder ons gezegd, de wapen- en ammunitie-leverancier van den troonpretendent van Spanje, van Don Carlos.”

„O,” antwoordde Charly Brand, „dat is dus een fijn heerschap.”

„Dat is het,” zei Raffles, „en door een toeval ben ik hedenavond gewaar geworden, dat deze sir Ernst Bircham het voornemen heeft om naar Spanje, aan Don Carlos, vier kanonneerbooten te leveren met geschut en munitie

Het zou weer een heelen opstand kunnen veroorzaken, als deze Spaansche kanonneerbooten werkelijk aan de Spaansche kust kwamen om Don Carlos behulpzaam te zijn, den troon van Spanje, die toch reeds aan het wankelen is, te bestijgen. Ik ben daarom van meening, dat ik in het beslang van den algemeenen wereldvrede een goede daad verricht, als ik de aankomst dezer booten verhinder en ze aan Sir Ernst Bircham en zijn bondgenoot Don Carlos ontnem.”

Charly Brand keek peinzend naar de punten van zijn laarzen.

Na eenige punten zei hij:

„Waarde Edward, je idee om den wereldvrede in evenwicht te houden, is zeer prijzenswaardig, maar hoe je vier kanonneerbooten weg nemen wilt, dat klinkt mij nog geheimzinniger en dwazer dan alles, wat ge tot dusverre hebt uitgevoerd. —

Ik heb weliswaar veel met je beleefd; je hebt dingen uitgevoerd, waarbij het verstand van een gewoon mensch stilstaat. —

Maar kanonneerbooten, mijn waarde, zijn geen bankbiljetten; men kan die niet in zijn woning verbergen; men kan ze ook niet aan dezen of genen verkoopen, zooals men een juweelen ring of dergelijke dingen verkoopt.”

Raffles lachte.

„Ik zie, mijn boy, dat jouw gedachtengang geheel anders is dan de mijne.

Je hebt gelijk, dat men ze niet in een bank van leening kan brengen of verkoopen. — —”

„Maar —”

Hij begon te lachen en zei:

„Mijn beste, stel je gerust en plaag je hersens niet tevergeefs. Zorg er liever voor, dat je laarzen goed gepoetst zijn, rook goede sigaren en vergeet niet op alles te letten, opdat het nageslacht eenmaal zal gewaar worden, welk een groot Engelsch genie, na de tijden van Shakespeare er in mijn persoon in Engeland geweest is en luister nu eens!

Ik moet spoedig op reis.

Ik geloof niet dat er iets bijzonders zal gebeuren. De inspecteur Baxter laat ons met rust en schijnt eindelijk ingezien te hebben, dat er met mij niets is aan te vangen; gij kunt dus onbezorgd mijn zaken te Londen waarnemen.”

„En waar wil je heen?”

„Dat zal ik morgen zien!”

Charly Brand vroeg niet verder, want hij wist, dat Raffles nooit eerder antwoordde, dan als hij den tijd daarvoor gekomen achtte.

Den volgenden morgen hoorde Charly Brand, dat Raffles reeds vroegtijdig was opgestaan.

De klok had juist zeven geslagen.

Charly Brand kleedde zich haastig en snelde naar de eetkamer om zijn vriend te zien, voordat deze het huis verliet.

Hij moest echter tamelijk lang wachten, voordat deze kwam.

Hij keek verbaasd op, toen hij Raffles, voorzien van een nieuw masker, de eetzaal zag binnenkomen.

Men moest wel denken, dat een solide koopman van ongeveer zestig jaar was binnengekomen.

„Je ziet, mijn boy”, sprak Lord Lister, de beroemde Groote Onbekende, „dat ik gereed sta om te vertrekken; hedennamiddag tegen vijf uur hoop ik terug te zijn.”

Charly Brand begeleidde hem tot de deur; Raffles nam een auto en Charly Brand hoorde, dat hij tot den chauffeur zei:

„Naar Hamiltonstreet 11.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Hollandsche gezant.

Het huis in Hamiltonstreet No. 11 was een groot gebouw, dat aan Sir Ernst Bircham toebehoorde.

In dit gebouw had hij voor zijn groote zaken het Londensche kantoor gevestigd.

Het was des voormiddags omstreeks tien uur, toen een bediende van den scheepsbouwer hem een visitekaartje overhandigde waarop stond:

VAN DER STRAATEN,

Gezant van de Hollandsche Regeering.

Amsterdam.

Sir Bircham las wat er op het kaartje stond en zei tot den bediende:

„Breng dien heer dadelijk bij mij!”

Het was Raffles, die in zijn vermomming bij den scheepsbouwer binnentrad.

In slecht Engelsch, verminkt met Hollandsche woorden, vroeg Raffles:

„Heb ik de eer met den heer Bircham te spreken?”

„Jawel”, zei de toegesprokene, die was opgestaan en beleefd boog, omdat hij in de meening verkeerde, dat deze man zaken met hem wilde doen.

Hij zei tot den binnengekomene:

„Mag ik u verzoeken, plaats te nemen?”

Zeer langzaam en met het gemak, dat den Hollander eigen is, nam Raffles plaats naast het kostbare schrijf-

bureau; de scheepsbouwer ging eveneens zitten.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn?” vrieg Sir Bircham.

„Ik heb een opdracht van mijn regeering”, zei Raffles en kreeg zijn portefeuille voor den dag, waarin, naar het scheen, allerlei documenten waren: „het is zeker niet noodig, dat ik u eerst al mijn schriftelijke opdrachten vertoon — — maar ik heb reeds bij het begin van onze conferentie het verzoek tot u te richten, dat mijn bezoek aan u volkomen geheim moet blijven.”

De scheepsbouwer vertrok zijn gelaat tot een vertrouwelijk, veelbeteekenend lachje en sprak:

„Mijnheer Van der Straaten, u behoeft mij op geen discretie te wijzen. Een man zooals ik, die met alle regeeringen in aanraking komt, is aan discretie gewend.”

„Goed”, sprak Raffles. „Wij, Hollanders, zijn een eigenaardig volk...”

Het betreft namelijk een zeer kiesche zaak met betrekking tot onze vloot —

Gij zijt op de hoogte met onze zeemacht en weet precies, hoe oud ieder onzer schepen is.”

Sir Ernst Bircham boog en zei:

„Ik ben met dat alles zeer goed op de hoogte, mijnheer Van der Straaten.”

„Dan weet u ook,” zei Raffles verder, „dat wij niet zoo groot zijn om even kostbare schepen uit te rusten

als de groote mogendheden; wij moeten zuinig zijn. Daarom hebben wij het plan, van u meerdere oude oorlogsschepen te koopen, of, mocht u die niet voorradig hebben, dan een modern oorlogsschip voor oude te verruilen."

„Wat zijn dat voor schepen?" vroeg sir Ernst Bircham belangstellend.

„Verscheidene kanonneerbooten," antwoordde Raffles en bemerkte, dat er een lachje op het gelaat van sir Ernst Bircham verscheen.

Hij dacht bij zichzelf:

„Dat zullen kanonneerbooten zijn voor Don Carlos van Spanje."

Maar als geslepen koopman wilde hij den Hollander niet laten merken, dat hem er veel aan gelegen lag in het bezit te komen van oude kanonneerbooten, die hij met groot voordeel als nieuwe aan Don Carlos kon verkoopen, en daarom zei hij:

„U moet weten, mijnheer Van der Straaten, dat ik zulke schepen op dit oogenblik niet noodig heb; maar als vriend van uw regeering en om den Hollandschen Staat een dienst te bewijzen, ben ik toch niet ongeneigd de booten te koopen.

Kunt u mij den prijs en de grootte opgeven van de schepen?"

„Jawel", zei Raffles, „men heeft mij van alles nauwkeurig op de hoogte gebracht en mij tevens bevoelachtigd den handel met u af te sluiten. U hebt dus verder niets te doen dan iemand, voorzien van een behoorlijke volmacht, met mij naar Holland te sturen, die de kanonneerbooten daar in ontvangst kan nemen."

De scheepsbouwer begon vragen te doen omtrent de grootte der booten, haar bewapening, machines, pantsering, snelheid en ouderdom, die door Raffles tot zijn tevredenheid werden beantwoord. Alleen over den gevraagden prijs wilde hij zich nog niet uitlaten.

Raffles had hem vijf schepen aangeboden en vroeg daarvoor vijftig duizend pond sterling per stuk.

Sir Bircham vond dezen prijs te hoog.

Eindelijk werd men het er over eens, dat mijnheer Van der Straaten voor de Hollandsche regeering een torpedo-vernieler, ter waarde van tweemaal honderd duizend pond sterling, die eigenlijk voor Engeland bestemd was en op de werf van Sir Bircham gereed lag, in betaling zoua nemen, zoodat slechts een bedrag van vijftig duizend pond sterling aan contanten betaald behoefde te worden.

Te dien einde verzocht hij mijnheer Van der Straa-

ten, den volgenden dag met hem naar Southampton te reizen, om den torpedo-vernieler daar in oogenschouw te nemen.

Hoogst tevreden over dezen handel, begeleidde Sir Ernst Bircham den Hollander tot aan de deur.

„Prachtig," dacht hij bij zich zelve „ik zal de Hollanders eens mooi beet nemen. Voor zoo verre mij bekend, zijn de kannoneerbooten van de Hollandsche Marine nog in vrij goeden toestand en eigenlijk veel te goed, om ze aan don Carlos over te doen. Maar het zou toch mogelijk kunnen zijn, dat hij met behulp dezer booten den troon van Spanje weer besteeg en dan had ik een mooie som met de zaak verdiend.

Buitendien kan ik de vijfde boot, nieuw geschilderd, gemakkelijk aan de Engelsche regeering verkoopen. De Hollanders bouwen solide oorlogsschepen."

Raffles was intusschen naar huis gegaan en zei tot Charly Brand:

„Mijn beste jongen, ik heb zoo geweldige zaken gemaakt. Ik weet echter nog niet, hoe ik het aanieggen zal. Ik heb hedenmorgen vijf Hollandsche kanonneerbooten verkocht en verzeker je ten stellingste, dat, wanneer de Hollanders wisten, dat ik heden vijf hunner beste oorlogsschepen aan sir Ernest Bircham verkocht heb, zij mij dan zeker in een van hun kanalen zouden werpen, met een molensteen om den hals en daaraan zouden zij gelijk hebben.

Maar ik heb voor de Hollandsche vloot een Engelsche torpedo-vernieler, fabrieksmerk Bircham, ingeuild en nu mag de duivel weten, hoe ik het klaar zal spelen, om de Hollandsche kanonneerbooten aan Sir Ernst Bircham te leveren en den torpedo-vernieler weg te krijgen om daarna de booten weer aan Sir Ernst Bircham te ontnemen, opdat zij in Spanje geen schade kunnen aanrichten."

Met zijn rechterhand maakte Charly Brand een kruis voor zijn voorhoofd en zei:

„In Deutschland bestaat een mooi lied, mijn waarde, dat heet: „du bist verröckt, mein Kind".

Raffles zei:

„Ik ken de melodie en den tekst daarvan, maar het grapje zal mij wel gelukken."

„Dan zal mijn achting voor jou aanmerkelijk grooter worden," zei Charly Brand op een toon, dat Raffles er om moest lachen.

„Stel je eens voor, mijn waarde Charly," zei Raffles, „welk een wereldberoemdheid ik zal krijgen, wanneer ik als admiraal van mijn eigen vloot, de Theems op-

vaar met vijf kanonneerbooten, en een torpedo-vernieler. Ik verzeker je, dat Engeland zich dan ten oorlog zou uitrusten en dat de Engelschen zich zouden ver-

beelden, dat de Duitschers plotseling te Londen waren geland.

Maar nu wil ik aan het werk gaan."

DERDE HOOFDSTUK.

Een bezoek bij sir Bircham.

Twee dagen na dit onderhoud begaf Raffles zich weer in zijn vermomming naar den scheepsbouwer. Bij zijn binnenkomen, sprak Sir Ernst Bircham:

„Mijn waarde mijnheer Van der Straaten, ik was reeds ongerust over onzen handel, daar ik volstrekt niets meer van u hoorde — noch u zag. Ik hoop, dat uw regeering de zaak niet weer heeft ingetrokken."

„Neen," antwoordde Raffles en ging naast het schrijfbureau zitten, „ik heb met mijn regeering verscheiden telegrammen gewisseld en zij heeft mij opgedragen, de zaak met u onder de volgende voorwaarde af te sluiten!"

„Deze voorwaarden zijn?' vroeg Sir Ernst Bircham met loerenden blik.

„Zij zijn zeer eenvoudig. Morgen komt de admiraal van onze vloot, mijnheer Van Gelderen, naar Londen, om den torpedo-vernieler te bezichtigen en tegelijkertijd een proeftocht te maken. De tweede voorwaarde is natuurlijk, dat niet uw personeel, doch de manschappen, die de heer Van Gelderen meebrengt, zich aan boord van het schip zullen begeven om daarmede te manoeuvreren."

Sir Ernst Bircham glimlachte tevreden.

Het voorstel kwam hem zeer aannemelijk voor.

Het schip — de torpedo-vernieler, — die voor de aflevering aan de Engelsche regeering gereed lag, was bij uitzondering uitstekend gebouwd en voldeed aan alle eischen.

Terwijl hij zich naar Raffles toeboog, sprak hij:

„Ik ben gaarne bereid, dit voorstel der Hollandsche regeering aan te nemen; de toegang naar mijn werf en mijn schip is voor u vrij. Ik zal mijn directeuren op de werf daarvan in kennis stellen —"

Raffles boog en sprak:

„Ik dank u. De koop wordt afgesloten, zoodra mijnheer Van Gelderen het schip voor bruikbaar verklaard heeft en de contracten tusschen u en mijn regeering geteekend zijn."

„Wanneer kan ik de kanonneerbooten in ontvangst nemen?"

Raffles bedacht zich eenige oogenblikken en zei toen:

„Nadat de overeenkomsten geteekend zijn, zullen de kanonneerbooten dadelijk naar uw werf te Southampton opstoomen."

„Dat is goed!" antwoordde Sir Ernst Bircham.

Daarop noodigde hij Raffles tot een diner uit, hetwelk deze aannam.

Bij dit diner zou hem een verrassing te beurt vallen, welke hij niet had verwacht.

Toen zij in een der vertrekken van den scheepsbouwer bijeen zaten, zei Sir Ernst Bircham:

„Ik heb nog een van mijn vrienden, een voormalig schoolkameraad, uitgenoodigd en wel den misschien ook u bekenden inspecteur van politie Baxter, den chef van ons hoofdbureau van politie te Scotland Yard —"

Ieder ander dan Raffles zou misschien bij het hooren van den naam van een zoo gevreesden tegenstander, de schrik op het lijf zijn gevallen.

Maar bij Raffles was juist het tegendeel het geval.

Op de bedaarde manier, die den Hollanders eigen is en in slecht Engelsch, antwoordde hij:

„O ja, Sir Bircham, ik meen mij te herinneren, dat ik den naam van inspecteur Baxter reeds in de couranten gelezen heb. Als ik mij niet vergis, dan heb ik

dezen naam gelezen met betrekking tot de daden van een zekeren Raffles."

„Ja, ja, dat komt uit; daarin hebt u gelijk, mijnheer Van der Straaten. Maar ik verzoek u zeer beleefd en dringend om den naam Raffles in tegenwoordigheid van mijn vriend niet te noemen. Hij is namelijk zoo zenuwachtig door dezen spitsboef geworden, dat hij dadelijk uit zijn humeur geraakt, als hij den naam van zijn vijand door iemand hoort uitspreken."

„Zoo, zoo," lachte Raffles, „dan zal ik, u ten plei-ziere, dien naam niet noemen, hoewel ik er zeer veel belang in stel, van den politieinspecteur Baxter wat nadere bijzonderheden omtrent dezen grooten onbekende, zooals hij door de Londensche politie genoemd wordt, te vernemen."

Op hetzelfde oogenblik kwam een knecht binnen en diende aan:

„Politieinspecteur Baxter."

„Laat mijnheer binnenkomen!" antwoordde de gastheer.

Eenige seconden later trad Baxter in een elegante smoking met een witte roos in het knoopsgat, en met een vroolijke gelaatsuitdrukking den rooksalon binnen.

„Goeden avond, mijn beste Ernst" riep hij en gaf Sir Bircham zijn beide handen ter begroeting.

„De kerel ziet er in de puntjes uit," dacht Raffles bij zich zelf. Nu wendde zich de scheepsbouwer tot hem en sprak:

„Veroorloof mij, beste Baxter, dat ik je een voornamen gast, mijnheer Van der Straaten, den gevolmachtigde der Hollandsche regeering, voorstel."

Politieinspecteur Baxter maakte een diepe buiging, daar hem alles, wat in betrekking stond tot een regeering, geweldig imponeerde. Een persoon, die de gevolmachtigde van een land was in een belangrijke zaak moest een bijzonder invloedrijk persoon zijn.

Raffles maakte een zeer korte buiging en stond nauwelijks uit zijn stoel op, waarin hij behagelijk zat en een groote Hollandsche sigaar rookte.

Weder was voor Baxter het oogenblik daar, dat hij tegenover den langgezochten Raffles zat, en slechts de handen had uit te steken, om zijn man achter de ijzeren tralies van Scotland Yard te brengen.

Daar zat hij nu vlak bij hem, den rustverstoorder, zijn nachtmerrie — den lang gezochten „grooten onbekende" John. C. Raffles —

Doch hij had niet het geringste vermoeden, dat deze mijnheer Van der Straaten, die zich langs den lichtblonden baard streek, zoo als die door de Hollandsche zeelieden gedragen wordt en nu en dan langzaam den

rook uit zijn sigaar blies, met Raffles een en dezelfde persoon was.

„Ik heb een honger als een wolf," sprak hij tot Sir Bircham, „en heb, toen ik heden je uitnodiging voor het diner ontving, niet eens geluncht, om je tafel des te meer eer te kunnen aandoen."

„Hij is een echte fijnproever," viel Sir Ernst Bircham hem in de rede, „en houdt bijzonder veel van de voornaamste lekkernij uit uw vaderland, mijnheer Van der Straaten, namelijk Hollandsche oesters!"

Politieinspecteur Baxter smakte met de tong, alsof hij reeds bezig was, een oester op te slurpen, en sprak:

„Jawel, mijnheer Van der Straaten. Hoewel ik een echte Engelschman ben, geef ik toch aan de Hollandsche oesters de voorkeur boven onze Engelsche."

Mijnheer Van der Straaten, alias Raffles, boog en sprak:

„Het is een groote eer voor mij, dat u als Engelschman de oesters uit mijn vaderland de voorkeur geeft."

Een Chineesche bel klonk, ten teeken, dat de tatel in de eetzaal gedekt was, en nu sprak Sir Bircham tot Raffles:

„Sta mij toe, dat ik u, voordat wij ons aan tafel be-geven, aan mijn dames voorstel."

Raffles stond zeer langzaam op en volgde den scheepsbouwer aan de zijde van Baxter naar de dames die in een anderen salon in groot toilet op de heeren wachtten.

Raffles was verbaasd over de schoonheid van de vrouw van den scheepsbouwer en was nog meer verwonderd over haar dochter, een eveneens opvallend mooi meisje in den leeftijd van negentien jaren.

Nadat zij aan elkander waren voorgesteld, sprak Sir Bircham:

„Wij willen nog eenige minuten wachten. Want er komt nog een gast, een bekende uit Spanje, Don Padrilla, die mij eveneens de eer aandeed, heden aan mijn eenvoudige tafel plaats te nemen."

Hij had nauwelijks uitgesproken toen de Raffles uit de Club bekende Don Padrilla verscheen, de geheime Carlist, die de kanonneerbooten voor den oorlog tegen Spanje koopen wilde.

Nu zij aan tafel hadden plaats genomen, nam Raffles den politieinspecteur Baxter eens op en zag, dat de chef van Schotland Yard nu en dan den Spanjaard die tegenover hem zat, wantrouwend aankeek.

De maaltijd verliep tamelijk stil en Raffles amuseerde er zich mede, hoe politieinspecteur Baxter met een waren geeuw honger de verschillende gerechten aansprak, alsof hij in geen week iets gegeten had.

Kort voordat het dessert werd rondgediend, had Raffles, die gedurig weer opmerkte, dat Baxter den Spanjaard ongemerkt gadesloeg, een plan beraamd, en zich over de tafel tot Don Padrilla wendend, sprak hij:

„Pardon, mijnheer, ik dacht er juist over na, waar ik u reeds kan gezien hebben —”

„Uitstekend,” lachte Baxter. „U neemt mij het woord uit den mond. Ik verkeer in het zelfde geval. — Ik ben er van overtuigd, dat ik dezen heer, hoe wel hij een vreemdeling is, reeds ergens gezien heb.”

De Spanjaard begon te lachen en antwoordde:

„Ik betwijfel dat, mijne heeren, behalve als ge te Madrid zijt geweest, daar ben ik tamelijk goed bekend.”

„Neen, neen,” sprak Raffles, „ik ben nimmer te Madrid geweest, doch — doch —” hij wendde zich tot politie-inspecteur Baxter — „neem het mij niet kwalijk, wanneer ik een naam noem die uw vriend Sir Ernst Bircham mij verzocht, niet uit te spreken. Doch — de gelijkenis is zoo frappant — namelijk —” hij haalde diep adem, om zich schijnbaar, voor de langzame manier, waarop hij sprak, op nieuw met lucht vol te pompen en vervolgde:

„Bij ons in Den Haag zag ik eenigen tijd geleden in een geïllustreerd tijdschrift, dat te Amsterdam verschijnt, het portret van den beroemden Engelschen gentleman-dief, van den beruchten, Grooten Onbekende, John C. Raffles.

Baxter, die juist een glas champagne wilde drinken, zette het zoo haastig op tafel neer, alsof het gloeiend ijzer was.

„Indrukwekkend,” lachte Sir Ernst Bircham, „zeer indrukwekkend, nu zou ik toch waarlijk wel eens willen weten, op wien deze Raffles zoo al gelijk.”

„Het is geheel uitgesloten,” zei nu politie-inspecteur Baxter tot den gewaanden Hollander — „dat het portret, dat in het geïllustreerde tijdschrift in Holland verschenen is, ook maar eenigszins op Raffles gelijk. Want ik zelf heb Raffles verscheidene malen in mijn leven gezien en kan toch geen beschrijving geven, hoe hij er uitziet.”

„Hoe is dat nu mogelijk?” vroeg Raffles, „iemand, dien men gezien heeft, niet te kunnen beschrijven, dat begrijp ik niet!”

„O, dat is zeer eenvoudig,” antwoordde de politie-inspecteur, „deze persoon bezit namelijk als het grootste wapen tegenover ons, de politie, een uitstekend talent om komedie te spelen en verstaat de kunst zich zoodanig te vermommen, dat u bij voorbeeld even goed Raffles kondt zijn, als de Spanjaard.”

„O, o,” lachte dreigend Sir Ernst Bircham, „misschien kon ik het ook zijn.”

„Neen,” antwoordde Baxter, „ik vertrouw je zeer veel toe, doch dat speel je nooit klaar. Deze Raffles heeft een gelaat, dat men bij een kameleon kan vergelijken. Je kent toch dat mooie dier, dat zich in Zuid-Amerika en Brazilië ophoudt, die hagedis, die ieder oogenblik van kleur verandert, opdat men haar niet kan ontdekken? Een dergelijke kameleon is Raffles!”

Van der Straaten zat daar schijnbaar met een open mond van verbazing en sprak na eenige seconden tot den politie-inspecteur:

„Deze Raffles moet een zeer bezienswaardig persoon zijn!” —

„Hoe noemdet u hem?”

„Een kameleon!” —

„Hm,” beweerde de Hollander. „U zeidet, dat u hem reeds ontmoet hebt?”

„Niet alleen ontmoet, mijnheer Van der Straaten,” antwoordde Baxter, „doch ik heb reeds zoo dicht bij hem gezeten, zoo als wij bijvoorbeeld hier bij elkander zitten. Doch zoo ik u vertelde, ik heb hem niet herkend.”

Nogmaals antwoordde Raffles:

„Hm, hm, ik kan u toch een goeden raad geven, hoe u hem in het vervolg kunt herkennen.”

„Hemel!” riep Baxter uit. „Ik zou zoo'n raadgeving met duizend pond sterling willen vergoeden, doch” — hij schudde het hoofd — „ik geloof niet, mijnheer, dat u mij een raad kunt geven.”

„O, waarom niet,” antwoordde Raffles.

„Wij, Hollanders, vangen misdadigers alleen door middel van politiehonden, en ik heb zeer veel omgang met de politie. Het is voldoende, dat men zulk een dier op het spoor brengt van hem, door het beest het een of ander gedragen kleedingstuk van den misdadiger te laten ruiken.”

„Ik heb daar meer van gehoord, doch ik ben wantrouwend,” antwoordde Baxter.

„U vergist u, mijnheer de politie-inspecteur. Dergelijke honden hebben een buitengewoon fijnen reuk, en tot nog toe hebben de proeven in Holland nog nooit gefaald. Indien u dus van dezen Raffles een doek of een paar laarzen in uw bezit hebt, dan zal de politiehond Raffles beslist opsporen en uitleveren —”

Nu zat politie-inspecteur Baxter met open mond en vol verbazing te luisteren.

Daarover — aan de werkzaamheid van politiehonden — had hij niettegenstaande al zijn slimheid, die hij

meende te bezitten tot nu toe nog niet ernstig nagedacht.

Integendeel, de Engelsche politie spotte met de politiehonden, die hun collega's te Berlijn en Parijs met goed succes aanwendden, en eerst nu begon Baxter ernstig over de mogelijkheid na te denken, om zich van dergelijke vierbeenige helpers te bedienen.

„Vervloekt!” riep hij uit, „u hebt geen ongelijk, mijnheer Van der Straaten, dat zal ik inderdaad eens beproeven. Het zou letterlijk indrukwekkend zijn, indien men door middel van een dezer honden Raffles eindelijk achter slot en grendel kreeg. Doch — waar kan men zoo'n geleerden hond krijgen?”

„O,” sprak mijnheer Van der Straaten — alias Raffles — „wij gebruiken in Holland allerlei soort van honden daarvoor, en misschien dat u onder uw goeie Engelsche honden wel een dergelijk exemplaar zult vinden.”

„Ik zal er morgen onmiddellijk werk van maken,” sprak Baxter.

„Mijne heeren!” sprak nu de scheepsbouwer met zijn luide, dreunende stem, „ik geloof werkelijk, dat het nu tijd is om dit akelige onderwerp over Raffles, politie, politiehonden en dergelijke dingen te laten rusten en ons met de dames over interessante dingen te gaan onderhouden, of hoe zoudt u het vinden, wanneer wij naar de muziekzaal gingen en mijn dochter, die een zeer goede stem heeft, de heeren wat voorzingt?”

De heeren waren met dit voorstel zeer ingenomen en begaven zich naar de muzieksalon, die in rococo-stijl was ingericht.

Terwijl de heeren in gemakkelijke stoelen zaten om naar den werkelijk mooien zang van de dochter des huizes te luisteren, boog zich Baxter naar Bircham en sprak zacht, doch nog luid genoeg dat het door Raffles gehoord kon worden: „Zeg eens, mijn waarde, van waar kent ge dezen Spanjaard?”

„Veroorloof mij,” antwoordde Sir Bircham, „het zal je wel voldoende zijn, dat deze heer bij mij aan huis verkeert; hij is een man van eer.”

„Dat bestrijd ik volstrekt niet, doch mijn beste Ernst, ik heb reeds verscheiden malen het genoeg gehad, je uit moeilijkheden te redden, waarin je door buitenlandsche agenten, die later bleken flesschentrekkers te zijn, gebracht waart.

Deze Hollander bijvoorbeeld, is een zeer betrouwbaar persoon, hij is veel te langzaam en te suf, om aan iets kwaads te denken. Dergelijke personen hebben nooit iets met de politie uit te staan. Het tegendeel is echter met dezen Spanjaard het geval. Indien ge

hem niet nauwkeurig kent, wees dan voorzichtig!”

Raffles begon zacht in zich zelf te lachen.

Hij kende Don Padrilla niet anders, dan door dat deze eenige dagen geleden bij hem op het bureau gekomen was, hem daar een brief van Don Carlos getoond had en onderhandelingen met hem had aangeknoopt over het koopen der kanonneerbooten.

Als koopsom zouden schuldvorderingen op de goederen van Don Carlos, die in Frankrijk lagen, gegeven worden en voorts zouden wissels worden getrokken. Als de wissels niet betaald werden, zou Sir Ernst Bircham het recht hebben, de goederen van Don Carlos te verkoopen, ten einde zich zoodoende schadeloos te stellen.

„Zie eens,” zei de inspecteur verder, „wanneer, in plaats van den Spanjaard, Raffles daar nu eens zat, die misschien een truc kon voorhebben —”

Sir Ernst Bircham trok een onaangenaam gezicht.

„Het schijnt wel, dat je krankzinnig bent, dat is onmogelijk; je hoort toch reeds aan zijn spraak, dat hij een Spanjaard is.”

„O, dat wil niets zeggen, ik ken Raffles genoeg, om hem in staat te achten, dat hij den vreemdeling voor u speelt; ik weet niet, mijn waarde Ernst — maar hoe meer ik dien man aanzie, hoe vreemder hij mij voorkomt.”

De scheepsbouwer lachte.

„Jij denkt misschien ook nog, waarde Baxter, dat Raffles zich hier in de salon bevindt.”

In plaats van te antwoorden, haalde inspecteur Baxter de schouders op, want hij vreesde, dat hun gesprek door den Hollander of door iemand anders kon gehoord worden. Hij overtuigde zich er zelfs van, of Van der Straaten misschien iets van hun gesprek kon afgeluisterd hebben en keek hem aan.

Maar deze zat met gesloten oogen en het hoofd achterover tegen den fauteuil geleund en scheen in slaap gevallen te zijn.

Hoogst bevredigd over den aangenamen avond vertrokken de heeren uit het huis van den scheepsbouwer en toen zij op straat gekomen waren, zei Baxter:

„Mag ik de heeren nog uitnoodigen met mij naar een café te gaan?”

Don Padrilla weigerde en beweerde, dat hij moe was, terwijl de Hollander met inspecteur Baxter in een rijtuig stapte, dat hen naar een voornaam café aan het Strand bracht.

Toen zij daar onder het genot van een kop koffie en een sigaar zaten, sprak inspecteur Baxter:

„U weet niet, hoe dankbaar ik u ben, mijnheer Van

der Straaten. Ik zal mij morgen dadelijk een politiehond aanschaffen en het beest op Raffles afsturen. Wat denkt u eigenlijk van den Spanjaard, dien wij hedenavond hebben leeren kennen?"

„Dat weet ik zelf niet, mijnheer de inspecteur.

Men mag geen kwade vermoedens tegen iemand koesteren, maar — verdacht — zeer verdacht — komt deze man mij toch voor."

Baxter haalde diep adem:

„Mij ook — gij zijt mijn vriend — gij hebt een voortreffelijk talent als politie-ambtenaar."

Mijnheer Van der Straaten lachte en antwoordde:

„Ik dank u voor uw waardeering, waarde inspecteur, en opdat gij niet verbaasd zult staan over mijn talent als politiebeambte, wil ik u mededeelen, dat ik voor vijftien jaren de betrekking bekleedde van directeur van politie en in dienst was bij mijn regering in Nederlandsch-Indië."

„O zoo!" antwoordde Baxter, „dan zijn wij immers collega's."

De Hollander antwoordde:

„Wij zijn collega's, mijnheer de inspecteur, slechts met dit onderscheid, dat ik met zwarte booswichten en u met blanke te doen hebt. Maar ik verzeker u, dat ik reeds vóór twintig jaren met honden tegen misdadigers ben opgetreden."

„Ik zal dat ook doen, ik zal dat ook doen.

U moet weten, dat deze Spanjaard mij niet uit het hoofd wil en zooals ik mijn vriend Sir Ernst Bircham ken, laat hij zich, in weerwil van al zijn handelskennis, toch dikwijls door buitenlanders beetnemen. Ik moet morgen uitvorschen, wie deze man is en wat hij bij mijn vriend komt doen."

„Doe dat vooral", zei Van der Straaten; „het kwam ook mij zeer verdacht voor, dat hij niet met ons mee wilde naar dit café. Het scheen, alsof hij beangst was om onder het publiek te komen."

Inspecteur Baxter sloeg met de hand op tafel en riep: „Natuurlijk — natuurlijk — u hebt gelijk, mijn waarde collega. Daaraan heb ik nog niet eens gedacht. Dat is duidelijk genoeg, want wat zou den man anders tegengehouden hebben om mede te gaan?"

O, o, o, ik vrees, dat mijn waarde vriend Bircham door dien man bedrogen wordt! Dat is geen Spanjaard, dat zal zeker de driemaal door den duivel vervloekte Raffles zijn!

Gij hadt volkomen gelijk, toen u bij hem een gelijkenis ontdektet met dezen schoft. Ik mag zijn spoor niet verliezen en reeds morgen begin ik er mee, hem met een hond te vervolgen."

„Doe dat vooral", zei mijnheer Van der Straaten en inspecteur Baxter was zoo verheugd over deze ontdekking en met het vooruitzicht om Raffles eindelijk te arresteren, dat hij niet wilde dulden, dat Raffles het gelag betaalde, maar hij, inspecteur Baxter, betaalde alles en gaf daarbij nog een goed drinkgeld.

Daarna scheidden de heeren en gingen naar huis.

Toen Baxter mijnheer Van der Straaten in een rijtuig geholpen had, keek hij hem na; deze reed naar hotel Bristol en Baxter sprak:

„Deze Hollander is een flinke kerel, een voortreffelijk mensch. Het is wel merkwaardig, dat men zich terstond aangetrokken gevoelt tot iemand, die net zoo denkt als menzelve en die zoo is als menzelf is! Het is waarlijk een prachtkerel!"

VIERDE HOOFDSTUK.

De nagemaakte politiehond.

Charly verwonderde er zich den volgenden morgen over, dat Raffles niet thuis was gekomen.

Eerst tegen elf uur des morgens kwam hij boven water, en de jonge secretaris begroette hem tamelijk zenuwachtig.

„Ik dacht reeds, dat je het een of ander ongeluk was overkomen”, sprak hij, toen hij met Raffles naar zijn werkkamer ging.

„O neen”, antwoordde Raffles, „dat gaat zoo gemakkelijk niet. Ik heb vannacht in hotel Bristol moeten slapen en daar ook logies voor een poos besteld.

Overigens was de nacht zeer gezellig. Ik heb met onzen teerbeminden vriend, politie-inspecteur Baxter, tot vanmorgen in Café Royal gezeten, en Baxter voelde zich zoo door mijn gezelschap aangetrokken, dat hij niet wilde hebben, dat ik mijn vertering betaalde.”

„Heb je met Baxter te zamen gezeten? Zeg eens, ben je weer van den duivel bezeten? Of wat scheelt je?”

„Wees kalm, mijn jongen”, sprak Raffles, „je stelt je de zaken altijd gevaarlijker voor dan zij zijn. Deze Baxter is een zeer net mensch en ook zeer geschikt om mee om te gaan, zoodra hij niet in functie is. Want dan is hij zeer onaangenaam. Doch ik wilde je nu iets verzoeken, wil je naar den een of naderen hondenkoopman gaan en daar een hond koopen?”

„Wat moet ik koopen?”

„Een hond! Zoo'n ordinairen bastaard!”

„Schei toch uit met zulke flauwe moppen, je wilt je toch niet zoo'n beest aanschaffen?”

„Zeker wil ik dat, en ik verzoek je om mij zoo'n hond binnen een uur hier in huis te brengen.”

„Wel, beste Edward, voor welk doel heb je zoo'n hond nodig? Zoo'n beest — ik weet dit nog uit het ouderlijke huis — maakt de verschillende vertrekken vuil, vreet wat hij maar vinden kan kapot en vernielt de tapijten. Ik raad je dringend af, zoo'n hond te koopen!”

„Je behoeft mij deze edele hondenfamilie niet eerst uit te teekenen, ik ben daarmee volkomen op de

hoogte, en om je gerust te stellen, zal ik je mededeelen, dat ik volstrekt niet van plan ben, den hond voor mijzelf aan te schaffen, doch dien met een enorme winst aan politie-inspecteur Baxter te verkoopen.”

„Daar begrijp ik niets van”, antwoordde Charly Brand, „doch ten slotte gaat het mij in het geheel niet aan. Ik zal je den hond verschaffen, en doe dan met hem, wat je wilt.”

„Haast je wat”, riep Raffles hem na, „want zoodra je terug bent, moet ik met je naar een magazijn gaan, waar men uniformen verkoopt en je daar aankleeden.”

Charly Brand, die reeds bijna de deur uit was, draaide zich om en vroeg:

„Je wilt mij aankleeden, als wat?”

Met een ernstig gezicht sprak Raffles:

„Als admiraal van de Hollandsche vloot.”

Met twee sprongen liep Charly de trap af, draaide zich beneden om en riep:

„Wanneer je nog niet krankzinnig bent, Edward, dan wordt je het nu!”

„Wacht maar”, riep Raffles, „kom eens hier, dan zal ik je straffen voor je brutale woorden!”

Hoofdschuddend ging Charly op straat, en de gedachte, dat hij de uniform van een admiraal der Hollandsche vloot zou moeten aantrekken, maakte hem zoo zenuwachtig, dat hij bijna vergat, waarom hij zich op straat bevond.

Eerst toen hij bij een lantaarnpaal een witte zwerende hond zag staan, wist hij, waarom hij er op uit was gegaan, en in het volgende oogenblik sprak hij tot zichzelf:

„Deze hond heeft geen baas. Ik behoeft dus volstrekt niet bij een hondenkoopman geld voor zulk een beest uit te geven.”

Hij ging nu op den hond af en begon hem naar zich toe te lokken.

Wantrouwend keek het beest hem eerst aan, berook hem en toen Charly Brand zich voorover boog om hem zijn vriendschap te toonen en om zijn rug te streelen,

die vol vuil zat, begreep het beest hem verkeerd en wilde hem in de hand bijten.

Charly sprong angstig achteruit en begon te vloeken; maar hij herinnerde zich spoedig, dat honden zich gemakkelijk laten lokken met iets eetbaars. Hij ging in een naastbijgelegen slagerswinkel en kocht een leverworst. Hiermede ging hij weder naar den hond toe.

Gulzig verslond het beest de hem toegeworpen stukken worst en begon, toen Charly Brand zich van hem verwijderde en telken keere weer een stuk leverworst voor den neus hield, zijn weldoener te volgen.

Met het laatste stukje gelukte het Charly Brand eindelijk, den hond in het huis van zijn vriend lord Lister te lokken.

„Hè”, zeide deze, „daar heb je immers een beest, precies zooals ik noodig heb.”

„Een mooi soort”, lachte Charly Brand. „Ik geloof, dat het beste, wat je voor het beest kunt doen, is hem een bad te geven.”

„Dat zullen we dadelijk doen. Laat een bad klaar maken en laat Gaston met een borstel en groene zeep komen, ik wil het dier zelf schoonmaken.

„Hola,” riep Raffles tot den hond en nam in hetzelfde oogenblik een rijzweep van den schoorsteen, terwijl hij naar den hond toesprong. „Jij vervloekt beest, zoiets doet men alleen op straat!”

Bij deze woorden gaf hij den hond een slag met de zweep.

Met een luid gejack kroop de hond in een hoek en begon woedend tegen Raffles te brommen.

„Voor alles is het noodig”, zei deze tot zijn secretaris, die hem de geschiedenis van de leverworst vertelde, „dat ik den hond dresseer, zoodra hij uit het bad komt.

Bij den naam Raffles moet hij dadelijk uitrukken, dat leer ik hem met de zweep. Bij het woord Baxter krijgt hij leverworst.

Ik zal den hond voorloopig opsluiten, opdat hij met niemand verder in aanraking komt.”

Charly Brand schudde het hoofd en zei:

„Ik ben waarlijk nieuwsgierig, Edward, welke vreemde dingen gij zult uithalen, om de Hollandsche vloot te stelen. Maar nu wil ik eerst voor den hond, den toekomstigen politiehond van Londen, een bad gereed maken.

Nu begrijp ik je eerst. Je wilt dus van dit dier een politiehond maken.”

„Precies”, zei Raffles, „een politiehond. En ga nu mee om mij te helpen.”

Hij greep het dier bij zijn halsband en sleepte het

in de badkamer, waar hij het een reinigingskuur liet ondergaan.

Verscheidene malen beproefde het beest hem te bijten, zoodat Raffles voorzichtig moest zijn en tot Charly Brand zei:

„Ik kan je geen bijzonder compliment over dit beest maken, maar nu het toch eenmaal hier is, wil ik het met hem probeeren.

Kom nu mee, dan zal ik je in de uniform van een Hollandsch admiraal steken.”

Charly Brand kreeg kippevel, toen hij dacht aan hetgeen Raffles weer met hem voor had.

Hij vloekte in stilte en zei tot zich zelf:

„Ik heb geen verstand van zeevaartkunde of dergelijke zaken. De duivel mag weten, hoe ik mij als admiraal van de Hollandsche vloot moet gedragen.”

Binnen een half uur bevond hij zich met Raffles in een zaak, waar handel gedreven werd: militaire uniformen van alle landen.

De uniform van een Hollandsch admiraal was niet voorradig.

Maar Raffles schafte zich raad.

„Onzin”, sprak hij tot Charly Brand, „ik wil er honderd pond sterling op verwedden, dat niemand hier ooit een Hollandsch admiraal gezien heeft. Misschien bestaat er niet eens iemand van dien rang bij de Hollandsche marine.”

Hij koos uit de aanwezige uniformen een costuum, dat eenigszins op dat van een admiraalsuniform geleek, kocht daarbij een mantel, waarvan de koopman beweerde, dat een Duitsch admiraal dien vroeger had gedragen en daarna verliet Raffles met Charly Brand, begeleid door een jongen, die het pak droeg, den winkel.

Thuis gekomen, moest Charly dadelijk mee naar de kleedkamer van Raffles. Deze paste hem het costuum aan.

Alles paste uitstekend en nadat zijn vriend gekleed was, deed hij hem een grijzen, kort geknipten baard om.

Hij zette hem een valsche pruik op en maakte zijn gelaat donkerbruin.

„Zie je nu wel, beste jongen”, zei Raffles nu tot Charly Brand, die zich in den spiegel bekeek:

„Nu herkent niemand je!”

Charly Brand, die voor den spiegel stond, meende echter, dat hij in weerwil van de verkleeding, toch nog herkend kon worden.

„Wel neen”, sprak de groote onbekende. „Maar nu moet je vooral onthouden, dat gij mijnheer Van Gel-

deren zijt, admiraal van de Hollandsche vloot en nu moet je met mij naar hotel Bristol rijden om daar twee mooie kamers op de eerste étage te betrekken.

Maar stil, ik had bijna een fout begaan! Het is nu pas vier uur in den namiddag, wij zullen tot half acht moeten wachten, omdat precies om zeven uur de trein uit Queensboro aan het Victoriastation aankomt, die de passagiers van de stoomboot, die uit Holland komt, van de haven naar de stad brengt.

In dien tusschentijd moet ge er een beetje op studeeren om den toon te kunnen aanslaan van admiraal der Hollandsche vloot en mocht je daarvan niets begripen, onthoud dan goed het volgende:

Ten eerste: je moogt zoo weinig mogelijk spreken.

Ten tweede: wanneer je spreekt, doe het dan zeer langzaam, alsof gij heel veel tijd hadt; bedenk vooral,

dat de Hollanders steeds heel veel tijd hebben.

Ten derde: Als gij iets te critiseeren hebt, onthoud je er dan voorloopig van om een oordeel uit te spreken en zeg, dat je je meening later wel zult mededeelen.

Ten vierde. In plaats van een sigaret moet gij sigaren rooken, en dat moeten echte Hollandsche zijn.

Al het overige komt vanzelf."

Tegen half acht reden zij naar hotel Bristol; Raffles was vooraf in het hotel geweest en had daar de kamers besteld voor den admiraal der Hollandsche vloot.

Niemand in het hotel vermoedde, dat de admiraal in werkelijkheid geen admiraal was en het personeel van het hotel behandelde hem met den meest onderdanigen eerbied.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Baxter en Raffles bij het diner.

De „vloot”, de secretaris van den inspecteur van politie, zat in zijn bureau over de akten heengebogen en arbeidde onvermoeid, daar de inspecteur hem weder zaken ter behandeling had gegeven, die eigenlijk reeds voor eenige dagen hadden moeten afgedaan worden.

„Hij wordt steeds luier”, bromde hij in zichzelf, „en hij geeft mij voortdurend de schuld, dat de zaken niet op tijd worden afgedaan.”

Op dit oogenblik trad de inspecteur van politie binnen, groette kortaf en ging daarna, zonder zich om den secretaris te bekommeren, naar zijn lessenaar.

Hij had nog maar eenige brieven geopend en vluchtig doorgelezen, toen de telefoon belde.

„Ga eens hooren wat er is, Marholm”, zei hij tot de „vloot”; „als het niet iets zeer belangrijks is, dan ben ik nog niet aanwezig.”

Secretaris Marholm ging naar de telefoon.

„Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard, met wien spreek ik?”

De „vloot” begon een lang gezicht te trekken. Eindelijk vroeg hij nogmaals: „Met wien spreek ik?”

Toen kwam er weer een verbaasd gezicht, terwijl hij verder sprak:

„Ik versta uw naam niet, wien wenscht u te spreken?”

„Den inspecteur van politie.”

„Die is niet aanwezig!”

„Wie is daar toch?” vroeg Baxter zacht.

„Ik versta den naam niet”, antwoordde de „vloot”, „het schijnt een buitenlandsche naam te zijn.”

„Geef hier”, zei de inspecteur en nam de telefoon zelf ter hand.

Nauwelijks had hij het instrument aan zijn oor gebracht of er kwam over zijn slaperig gezicht een teken van vreugde en hij zei:

„O, goeden morgen, goeden morgen, mijnheer Van der Straaten — — —

Jawel, jawel, ik eet hedenmiddag in restaurant

Ludlow, dat is in Ludlowstreet No. 18. Het zou mij zeer aangenaam zijn, u daar te ontmoeten. Zijt gij gisteren goed thuis gekomen? — — Ik ben nog eenigszins vermoeid. Dus tot ziens!"

Hij legde het toestel neer en zei tot de „vlooi":

„Bij een volgenden keer verzoek ik je, beter te luisteren. Je schijnt in den laatsten tijd hardhoorig geworden te zijn. De duivel mag je halen, je begint ongeschikt te worden. Die naam hadt je toch wel kunnen verstaan; je blameert ons tegenover het buitenland. Weet je met wien je gesproken hebt?"

„Neen", zeide de „vlooi" en haalde de schouders op, „ik heb den naam niet verstaan".

„Jij verstaat van alles niets, dat heb ik je reeds honderd maal gezegd.

De gevolmachtigde van de Hollandsche regeering was zoeven aan de telephoon, mijnheer Van der Straaten."

„Dien ken ik niet", antwoordde de „vlooi", „en buitendien zult u wel begrijpen, dat men zulke namen, wanneer men ze voor den eersten keer hoort, niet dadelijk onthouden kan. Hoe heette de man?"

Het gelaat van Baxter werd vuurrood.

„Wat?" schreeuwde hij, „wat zeg je; je veroorlooft je, den gevolmachtigde van de Hollandsche regeering „man" te noemen? Je spreekt op een toon, alsof het je gelijke was; je vergeet zeker, dat je hier een *zeer* ondergeschikte betrekking bekleedt. Ik verzoek je om je in het vervolg beleefder uit te drukken."

„Dat zal ik doen", zei de „vlooi", „maar ik geloof, dat deze voorname Hollander evengoed maar een man is zooals u en ik."

„Maar daarin vergis je je. Deze man beteekent aanmerkelijk meer dan jij en ik. Maar ga nu aan je werk; je hebt weer een stapel onafgedaan werk voor je liggen en het komt mij voor, dat je daar nog verscheidene stukken liggen hebt, die reeds lang afgedaan moesten zijn."

„Dat komt goed uit", antwoordde de „vlooi"; „er liggen minstens een dozijn van zulke stukken!"

„Wat?" brulde de inspecteur; „dat durf je mij zeggen met een kalmte, alsof er niets onverschilligers was dan de spoedeisende zaken?"

Wederom haalde de „vlooi" de schouders op en zei:

„Wanneer ze voor u niet belangrijk zijn, dan behoeven ze dat voor mij ook niet te wezen."

„Mijnheer!" schreeuwde inspecteur Baxter, „wilt ge daarmede misschien zeggen, dat het mijn schuld is, dat gij de zaken vernalatigt?"

„Daar denk ik niet aan", zei de „vlooi", „de hoofzaak is alleen, dat ik niets veronachtzaam."

Inspecteur Baxter balde zijn vuisten.

Hij had den secretaris begrepen en wist wel, dat hij zelf de oorzaak was, dat zaken van belang, waarbij haast was, onafgedaan waren blijven liggen.

Zonder een woord te zeggen en rood van woede, ging hij voor de „vlooi" staan en balde de vuisten.

Na eenige oogenblikken zei de secretaris:

„Mijnheer de inspecteur, hebt u misschien jeuk, want u krabt zoo aan uw armen."

„Jeuk?" schreeuwde Baxter, „neen, maar ik zou je wel in je gezicht willen slaan wegens de woorden die je mij toevoegt.

Ik kan niet meer met je opschieten, ik zal naar een nieuwen secretaris omzien."

„Doe dat maar", zei de „vlooi", „u weet, dat u mij daarmede een grooten dienst bewijst."

Inspecteur Baxter lachte spottend en zei:

„Neen, mijn waarde, dien dienst bewijs ik je niet. Maar ik geef je de verzekering, dat ik je van heden af op alle mogelijke manieren zoo plagen zal, dat de dienst een hel voor je wordt. Wacht maar, ik zal je wel vinden."

De „vlooi" scheen zich aan deze woorden niet te storen.

Hij tastte kalm in zijn zak, kreeg zijn pijpje voor den dag en stak dat op.

Maar de inspecteur van politie ging weer voor zijn schrijfbureau zitten, keek woedend naar de rookwolken, die de „vlooi" uitblies en zei driftig:

„Het zou een ware zegen zijn, wanneer er een wet werd gemaakt, waarbij werd verboden om hier in het hoofdbureau te rooken."

Hij kreeg een sigaar uit den zak en stak die aan.

„Weet u, mijnheer de inspecteur," zei nu de „vlooi", „zoo'n wet zou niet goed voor u zijn. Wanneer u niet mocht rooken, dan geloof ik niet, dat u het hier zoudt kunnen uithouden."

Hierop wist Baxter niets te antwoorden en ging zijn brieven lezen.

Nadat hij dit gedaan had, zei hij tot de „vlooi":

„Roep den dienstdoenden sergeant eens hier!"

„Dat zal ik doen!" zei Marholm en stond op.

Eenige minuten later kwam de sergeant bij zijn chef.

„Ik heb je iets op te dragen," zei Baxter en kreeg een visitekaartje; „je moet naar Hotel Cecil gaan en den dienstdoenden detective daar opdragen om een nauwkeurig onderzoek in te stellen omtrent een gast van het hotel, Don Padrilla genaamd; ik moet weten,

met wien deze heer omgaat, waar hij verkeert en welk een karakter hij heeft."

„Tot uw dienst!" zei de sergeant en verliet het vertrek.

Ook de „vloot" had den naam Padrilla hooren noemen.

Hij vermoedde dadelijk, dat de inspecteur een domme streek zou beginnen en kreeg een gevoel, alsof de zaak in verband stond met de geschiedenissen van Raffles.

Maar zonder zijn meening te uiten, nam hij zijn papieren weer voor zich en ging aan het werk; na verloop van drie uren kwam de sergeant terug en vermeldde, dat Don Padrilla een voornaam Spanjaard was, die twee kamers op de derde étage bewoonde en dat hij gisterenavond ten huize van den scheepsbouwer sir Ernst Bircham gedineerd had en dat ook de inspecteur daarbij tegenwoordig was geweest.

„Loop naar den duivel," schreeuwde Baxter, „dat weet ik wel zonder jou; jij, idioot, behoeft mij dat niet te vermelden. Ik wil andere dingen weten!"

„Iets anders weten wij ook niet!"

„En die noemt zich detective," zuchtte Baxter. „Hemel! wat heb ik toch voor ezels in mijn dienst! Doch dat zal spoedig anders worden, want —" zijn geelaat klaarde plotseling op, hij herinnerde zich eensklaps toen hij het woord ezels uitspraak aan het voorstel, dat de vermeende Hollander mijnheer Van der Straaten hem bij het diner gedaan had betreffende een politiehond — ik zal van nu af aan een politiehond in mijn dienst nemen; ik kan je reeds vooruit verzekeren, dat deze hond je zal beschaamd maken!"

„Een prachtig idee," viel de „vloot" hem in de rede, „het wordt tijd dat wij een hond krijgen."

„Wat bedoel je daarmee?" vroeg de inspecteur.

De „vloot" begon zijn pijpje te rooken en sprak:

„Ik bedoel, dat het zeer goed zal zijn, wanneer wij hier honden zullen krijgen. Deze dieren zullen ons ten minste wat afleiding verschaffen. Het is hier dikwijls zoo vervelend."

„O, o, dat kun je begrijpen", riep Baxter op arrogant toon, „neen, beste vriend, jij krijgt geen hond, doch ik zal de eerste zijn, die zich een aanschaft. Ik zal de strengste bevelen geven, dat niemand zich hoe genaamd met mijn hond mag bemoeien."

„Hebt u dan reeds een hond?" vroeg de „vloot".

„Dat gaat je voor den duivel niets aan, bemoei je maar met je werk en doe mij niet zulke domme vragen..."

Terwijl politie-inspecteur Baxter zich nog aan zijn

schrijftafel het hoofd brak, waar hij den zoo vurig verlangden politiehond kon koopen, was Raffles naar huis gegaan en had zich onledig gehouden met het dresseeren van den hond.

Dit dresseeren was zeer eenvoudig.

Hij deed den hond aan een touw en gaf hem telkens bij het noemen van den naam Raffles een slag met de zweep. Bij de tiende maal had de hond de zaak begrepen.

Nauwelijks hoorde hij den naam Raffles, of hij wilde weghollen.

Nu stak Raffles een leverworst in den zak en begaf zich naar het huis van den inspecteur van politie Baxter, die in de Maltastreet woonde.

Raffles kende het huis op zijn duim.

Daar Baxter, zooals hij wist, dienst had, kon hij ongedwongen aanschellen, en toen de huishoudster hem de deur opende, zei hij:

„Ik zou gaarne willen weten, wanneer mijnheer de inspecteur van politie Baxter thuis is.

Ik heb opdracht, een hond aan hem af te geven."

„De inspecteur van politie is nu niet hier", sprak de huishoudster, „doch indien u wilt wachten; hij zal binnen een half uur thuis zijn."

Raffles wist, dat Baxter binnen een half uur van zijn bureau zou komen; hij ging dus in de ontvangkamer, die men hem aanwees, zitten, om schijnbaar op den inspecteur te wachten.

Nauwelijks had hij gehoord, dat de huishoudster niet meer in de gang was en naar de achterkamer was gegaan of hij stond op, ging door het hem bekende vertrek naar de slaapkamer van den inspecteur van politie, legde de leverworst in het bed en bracht er den hond heen.

De hond werd door den reuk van de leverworst zoo geprikkeld, dat hij hem van het bed haalde en begon op te vreten.

Daarna verliet Raffles weer zachtjes het vertrek, en nadat hij nog eenige minuten in de ontvangkamer had gewacht, schelde hij de huishoudster en sprak tot haar:

„Het duurt mij te lang, ik kom wel eens terug".

Toen de inspecteur van politie Baxter thuis kwam, om zich voor het diner te kleeden, dat hij met mijnheer Van der Straaten te zamen wilde gebruiken, vertelde de huishoudster hem van den heer, die hem een hond had willen brengen.

„Vreemd", sprak Baxter, „ik heb toch met niemand over een hond gesproken."

Doch hij gunde zich geen tijd, over het geval na te denken, kleedde zich en ontmoette een half uur later

Raffles, die weer als mijnheer Van der Straaten gekleed was, in de restauratie van Ludlow. Nadat zij elkander begroet hadden zei Van der Straaten op zijn langzame wijze van spreken:

„U moet weten, dat ik vandaag toevallig een kennis van mij heb gesproken, die een buitengewonen hond, die zeer geschikt voor politiediensten zou zijn, bezit. Ik heb dezen heer uw adres opgegeven, en hij zal u in den loop van den dag wel komen opzoeken.”

„Aha”, sprak Baxter, „dat spijt mij vreeselijk, deze heer met den hond was reeds bij mij, doch helaas op een tijd, toen ik niet aanwezig was. Ik hoop, dat hij terugkomt.”

„O, zonder twijfel”, sprak Raffles, „deze heer is een oude bekende van mij en wil zich gaarne erkentelijk toonen voor eenige vriendschapsdiensten, die ik hem bewezen heb. Ik zal hem mededeelen, dat, al mocht u ook niet thuis zijn, wanneer hij weerkomt, hij den hond bij u zal achterlaten.”

„Ik kan den hond ook persoonlijk afhalen; waar woont uw vriend?”

„O”, sprak Raffles, „mijn vriend is reiziger en heeft den hond eenige weken geleden in Schotland cadeau gekregen. Hij heeft last van hem, omdat hij hem niet overal kan medenemen en ten gevolge van zijn beroep meestal in hotels moet logeeren. Tijdelijk logeert hij in hetzelfde hotel als ik en spreek ik hem van avond. Daar ik nooit weet, wanneer hij thuis is, is het beter dat ik de zaak in orde breng, en moet u mij de regeling daarvan overlaten.”

„Dat spreekt van zelf”, sprak Baxter, „ik ben zeer in mijn schik, dat ik feitelijk in het bezit van een politiehond zal komen, hoe hoog zal de prijs voor den hond zijn?”

„Mijn vriend wil den hond voor vijf pond verkopen, indien hij weet, dat hij in goede handen is gekomen.”

Nu staakten zij het gesprek over den politiehond.

Nadat zij een poosje aan het diner hadden gezeten, sprak Raffles:

„Hebt u reeds weer iets van Don Padrilla vernomen? U moet weten, mijnheer inspecteur, dat die persoon mij inderdaad zeer verdacht voorkomt.”

„Ik wil u openhartig bekennen”, antwoordde Baxter, „dat ik denzelfden indruk van den vermeenden Spanjaard heb.

Sedert uw gesprek van gisteravond denk ik er onafgebroken over na, dat misschien deze Spanjaard de een of andere flesschentrekker is, die de een of andere schurkenstreek tegenover mijn ouden schoolkameraad Sir Ernst Bircham wil uitvoeren. U als vroeger collega koestert, volgens mijn meening, dezelfde gedachte.”

„Dat komt uit”, antwoordde Raffles, „en ik zeide u reeds gisteren, de man komt mij zeer verdacht voor. Hij heeft een schuw uiterlijk, kort en bondig, ik zou niets met hem te doen willen hebben.”

De inspecteur van politie, die een sigaar had aangestoken, deed eenige trekjes, keek peinzend naar den wegtrekkenden tabaksrook en zei:

„Het zou toch al te gek zijn, wanneer zich onder het masker van dezen Spanjaard Raffles zou verbergen!”

„Wie weet?” antwoordde Van der Straaten, „ik kan u alleen slechts nog herhalen, dat de gelijkenis met het portret van Raffles, dat ik gezien heb, groot is. Misschien verneemt u door uw detectives het een en ander over hem.”

„Ik heb reeds opdracht gegeven”, sprak Baxter; „tot nu toe heb ik nog niet veel kunnen gewaar worden, misschien hoor ik er vanavond meer van.”

„Ik vertrek morgen naar Southampton”, sprak nu Raffles, „daar gisteren mijn chef, de admiraal der Hollandsche vloot, mijnheer Van Gelderen, is aangekomen. Wij zijn van plan, een oorlogsschip van Sir Ernst Bircham te koopen.”

„Ik heb daarvan gehoord”, sprak Baxter. „Sir Ernst Bircham vertelde het mij in vertrouwen.”

Terwijl zij daarna nog over onverschillige zaken redeneerden, waarbij Raffles het zoodanig wist in te richten, dat het gesprek nog eenige keeren over Don Padrilla gevoerd werd, namen zij van elkander afscheid en ging de inspecteur heen met het bewustzijn, dat de gewaande Hollander, die toch eigenlijk niemand anders dan Raffles was, een zeer aangenaam mensch was.

ZESDE HOOFDSTUK.

De proeftocht van het oorlogsschip.

Den volgenden voormiddag zat Raffles in een verhuurkantoor voor zeelieden, in de nabijheid van de Londensche dokken en wierf daar, naar hij zeide, voor een vierdaagschen kruistocht 24 manschappen aan, in gevolge een opdracht van de Hollandsche regeering.

Hij had deze manschappen noodig om met den torpedo-vernieler te manoeuvreren.

Des namiddags begaf hij zich met Charly Brand, die nu in functie moest treden, naar sir Ernst Bircham en stelde hem daar voor als mijnheer Van Gelderen, admiraal van de Hollandsche vloot.

Sir Ernst Bircham was, evenals alle parvenus, kruipend beleefd en Raffles amuseerde zich in stilte om den eerbied, dien Bircham den vermeenden admiraal bewees.

Charly Brand daarentegen hield zich zeer kalm en gaf op alles wat de scheepsbouwer hem vertelde, spottend ten antwoord:

„Yes, yes, of no, no.”

Meer sprak hij niet.

Raffles gaf den scheepsbouwer een wenk, dien deze dadelijk begreep en spoedig gingen zij in een zijvertrek.

Daar aangekomen zei Raffles fluisterend:

„Onze admiraal is een eigenaardig soort mensch. Wees verstandig, en spreek liever niet zoo veel met hem, laat de geheele regeling der zaak maar aan mij over.”

Raffles wilde door deze woorden Charly Brand enigszins te hulp komen, omdat het hem leed deed, dat deze de rol van admiraal moest vervullen.

Raffles immers had opgemerkt, dat Charly Brand zich op zijn stoel gevoelde als of hij op heete kolen zat.

Zij kwamen overeen om den volgenden morgen met den trein van 11 uur naar Southampton te reizen.

„Zijn uw manschappen daar dan reeds aanwezig?” vroeg Ernst Bircham.

„Ja”, antwoordde Raffles, „de lieden logeeren

in een herberg en zij zijn tegelijk met den admiraal aangekomen.”

Charly Brand keek verbaasd op, toen hij dit hoorde, want hij vermoedde niet, dat Raffles des voormiddags de manschappen had aangeworven.

„Zoo,” zei de Grootte Onbekende, toen zij op straat waren, „nu zullen wij de manschappen nog eens flink laten oefenen. Ik geloof dat zij dat gemakkelijk kunnen doen in de groote zaal van mijn villa.”

Per auto ging hij naar het huurkantoor en vond daar de door hem aangeworven manschappen, die op hem wachtten.

Hij ging dadelijk met de mannen naar zijn villa, waarheen hij Charly Brand reeds per auto had gezonden.

Daar hij als voormalig officier van het Engelsche leger volkomen op de hoogte was met de Engelsche exercitiën, viel het hem niet moeilijk, de lieden, waarvan de meesten reeds bij de Marine gediend hadden, spoedig op de hoogte te brengen.

Geen van de eenvoudige zeelieden vermoedde, dat de gewaande Hollandsche admiraal, die gemakkelijk op zijn stoel zat en hen bekeek, inderdaad geen admiraal was. Raffles had de manschappen verklaard, dat de Hollandsche regeering ze slechts eenige dagen noodig had om een proeftocht met een oorlogsschip te maken, maar dat zij voor de weinige dagen, dat zij dienst zouden doen, een maand gage zouden ontvangen.

Het vooruitzicht voor zoo weinig werk zoo hoog loon te ontvangen, maakte de zeelieden in de handen van Raffles zoo zacht als was.

Toen zij des nachts de villa verlieten, gaf lord Lister hen de opdracht, om den volgenden voormiddag precies om elf uur aan het station te zijn, om met elkander naar Southampton te reizen.

Alles werd stipt volgens het programma den volgenden voormiddag uitgevoerd.

Toen Charly Brand, in gezelschap van sir Ernst

Bircham en Raffles. op het perron aankwam, stonden de zeelieden precies zooals Raffles het hun des nachts had geleerd, in het gelid en salueerden, zooals het hun was voorgedaan, toen de vermeende admiraal hen passeerde.

Terwijl Charly Brand met sir Ernst Bircham in een coupé eerste klasse had plaats genomen, gingen de manschappen in de derde klasse.

Te Southampton aangekomen, marcheerden zij met militairen pas naar de haven, waar zich de scheepswerf van sir Bircham bevond.

Zonder eenige verdere formaliteiten werden nu de manschappen in booten naar den op de reede liggenden torpedovernieler gebracht, waarop Raffles, Charly Brand en sir Ernst Bircham zich reeds bevonden.

Het oorlogsschip lag reeds onder stoom en nadat de manschappen van Raffles aangetreden waren, verliet sir Ernst Bircham met zijn lieden het schip om naar Londen terug te keeren en het laatste, wat hij met mijnheer Van der Straaten, alias Raffles, aan boord van het schip sprak, was, dat hij na een tweedaagsche proefvaart weer in Londen zou zijn, om het koopcontract te teekenen.

„Zoo, mijn jongen,” zei Raffles tot Charly Brand, die op de commandobrug stond, „wees nu zoo goed om naar de kajuit te gaan, want ik ben van plan om een pleiziervaart met mijn oorlogsschip te maken.”

„Zeg eens, Edward”, zei Charly Brand, „zijt gij waarlijk van plan om dit oorlogsschip te behouden?”

„Natuurlijk,” zei Raffles, „of meent gij, dat ik ooit iets, wat ik mij toegeëigend heb, aan den eigenaar teruggeef? — Neen, mijn waarde, daaraan denk ik niet. Waarom zou ik ter afwisseling niet eens de aardigheid uithalen om een echt Engelsch oorlogsschip te kapen en daarmee voor mijn plezier op de Noordzee, als de groote onbekende, een geheime daad te verrichten? Ik ben namelijk van plan, om het verschaffen van kanonneerbooten aan de Spaansche Carlisten te verhinderen.”

„Wel”, zei Charly Brand, „ik wil wel bekennen, dat ik er naar verlang deze admiraalsuniform weer af te kunnen leggen en weer vasten bodem onder mijn voeten te hebben. Door het reizen op zee word ik ziek.”

„All right,” zei Raffles, „des te beter! Admiraals behoeven niet aan de zee gewend te zijn, ga dus naar bed. Het bevel over het schip zal ik op mij nemen.”

Raffles ging naar de commandobrug en gaf de noodige bevelen aan de machinisten. Spoedig had men

het anker gelicht en een Hollandsche vlag, die Raffles had meegebracht, werd geheschen.

Toen het schip uit de haven stoomde, inspecteerde Raffles alles wat aan boord was en hij moest bekennen, dat zoowel het geschut als het geheele schip in goeden toestand verkeerde.

De vaart ging langs de Engelsche kust. Maar des nachts stuurde Raffles het schip naar Queensborow en liet daar, toen zij tegen drie uur des morgens aankwamen, het anker uitwerpen.

Hij stuurde de manschappen naar hun kooien, zette schildwachten uit en ging naar den nog slapenden Charly Brand. Deze keek verwonderd naar zijn vriend en wist eerst niet, waar hij zich bevond.

Eerst toen Raffles hem mededeelde, dat zij met het schip te Queensborow waren aangekomen, werd hij vroolijk, vooral toen Raffles zei:

„Maak je gereed, wij gaan aan land!”

Charly stond dadelijk op en antwoordde:

„God zij dank! Ik ben zoo ziek, dat ik dacht, dat mijn laatste uur geslagen had. Ik zou inderdaad geen admiraal willen zijn!” —

Na verloop van een half uur brachten de matrozen hem met een boot aan land. Hij ging dadelijk naar den directeur van de haven en meldde de aankomst van het schip, dat een proefvaart verrichtte.

Reeds in den loop van den voormiddag waren zij weer te Londen.

Toen zij thuis waren aangekomen, zei Raffles: „Nu begint de tweede afdeeling. Je moet hedennamiddag met mij naar Ernst Bircham gaan en hem vijf Hollandische kanonneerbooten verkoopen.”

„Ja, maar” — antwoordde Charly Brand, „ik ken zulke schepen nauwelijks. Hoe zal ik ze dan kunnen verkoopen?”

„Ach”, zei Raffles, „ge moet maar denken, dat ge een beursman zijt. Die hebben ook niet altijd voorradig, wat zij verkoopen. Ook die lui hebben een zeer ruim geweten. De hoofdzaak is, dat sir Ernst Bircham ons een cheque van 50,000 pond sterling geeft en daarna mag hij doen wat hij wil.

Voor alles echter moet ik mijn waarden vriend Baxter thans spreken. Ik moet dus weten of hij in het hoofdbureau van politie is, want ik ben van plan om hem den hond te brengen!”

Hij ging naar de telefoon en liet zich met den inspecteur Baxter verbinden.

„Hier mijnheer Van der Straaten,” zei hij, „waar kunnen wij elkaar hedenavond ontmoeten? Ik heb niets te doen en verveel mij —”

„Ik zal met genoegen met u medegaan, waarheen u verkiest,” antwoordde Baxter. „Ook ik heb niets te doen; wij kunnen dus eens een wandeling door de straten van Londen maken.”

Vergenoegd hing Raffles het telefoontoestel weer op zijn plaats, ontdeed zich van zijn verkleeding en ging met den hond naar het huis van den inspecteur van politie.

Daar gaf hij aan de huishoudster, die reeds alles van haar heer wist, den hond af, met de opmerking, dat mijnheer Van der Straaten het verdere wel bespreken zou met mijnheer den inspecteur.

Baxter had zijn huishoudster opgedragen, om, zodra de hond aangekomen was, hem daarvan onmiddellijk per telefoon in kennis te stellen.

De huishoudster deed dit nu ook en toen de inspecteur hoorde, dat de hond reeds in zijn huis was, riep hij:

„Ik kom dadelijk, laat in 's hemelsnaam den hond niet wegloopen. Het is een zeer duur beest.”

Het vroolijke gelaat en het lachje van de „vloot”, die in zijn papieren keek, zag hij niet. Zonder zich om den secretaris te bekommeren, kleepte de inspecteur zich haastig aan en verliet het bureau.

„Ik ben toch inderdaad nieuwsgierig,” sprak de „vloot”, „wat voor een soort hond hij gekregen heeft.”

Na verloop van een half uur kwam inspecteur Baxter met den witten viervoeter op het bureau terug.

„Hemel?” zei de vloot, „toen hij den hond zag en dadelijk bemerkte, dat het een minderwaardig beest was.

„Wat zegt gij?” vroeg Baxter op scherp toon, daar hij vermoedde dat de „vloot” waarschijnlijk de een of andere opmerking wilde maken.

„Niets!” gaf deze ten antwoord.

„Niets? zeg eens, is dat niet een uitstekend beest?”

„Prachtig!” zei de „vloot” en beet zich op de lippen om niet te lachen.

„Ik verzeker je,” zei Baxter verder, „met dezen hond ben ik in staat iederen misdadiger op te sporen; je zult eens zien!”

„Welnu,” zei de „vloot”, „dan moet u hem maar tegen Raffles africhten. Als hij hem pakt, dan wil ik, zoo waar als ik Marholm heet, een diepe buiging voor het beest maken!”

„Ik verzoek je om je dergelijke spottende uitdrukkingen in het vervolg niet meer te veroorloven,” bromde Baxter, „dit is geen beest, maar een politiehond, mijn waarde en ik verzeker je, dat hij waarschijnlijk

meer verstand bezit dan jij en al mijn ondergeschikten te zamen.”

„Dat wil ik niet bestrijden, maar de hond moet dat nog bewijzen.”

„Hij zal het je bewijzen, wees daarvan verzekerd. Kijk maar eens, hij is reeds bezig, je mantel te besnuffelen!”

„Dat is geen wonder,” zei de „vloot”; „ik heb mijn broodjes daarin.”

„Ik zie wel,” sprak inspecteur Baxter, „dat je jaloersch bent, dat ik zulk een hond bezit. Maar ik verzoek je nogmaals om respect voor den hond te hebben, want het is een dier, dat nu in dienst is van de Engelsche politie en daar voortaan een vaste aanstelling heeft. Dat onderscheidt hem van alle andere honden. Hij is in zekeren zin een beambte.”

„Prachtig!” lachte de „vloot”, „dat is nog eerst een flinke collega, met welken titel moet ik hem aanspreken?”

„Hij heeft nog geen naam, maar ik zal wel spoedig een voor hem bedenken.”

„Wanneer wij nu met zijn hulp Raffles maar vinden!” zei de „vloot”.

Nauwelijks had de hond den naam Raffles gehoord of hij begon te blaffen.

Dit kunstje, dat Raffles hem geleerd had, doordat hij hem honderden malen zijn naam had doen hooren en hem daarbij telkens een slag met de zweep had gegeven, had de hond dus goed onthouden.

„Kijk!” riep de „vloot”, „gij ziet, dat onze nieuwe beambte den naam Raffles reeds kent.”

Het was wel merkwaardig, dat de hond met den staart tusschen de beenen, bij het hooren van den naam Raffles, naar een onzichtbaren vijand — en schuw naar den beambte keek.

„Hallo!” riep Baxter, „gij kunt wel eens gelijk hebben, Marholm; de hond schijnt den naam van Raffles inderdaad te kennen.”

De „vloot” ging voor den hond staan en zei:

„Wij willen het eens probeeren, inspecteur; let eens op.”

Hij riep verscheidene keeren:

„Raffles! Raffles!”

En jawel, nauwelijks hoorde de hond dezen naam, of hij ging naar een hoek van het vertrek en begon weer te brommen.

„Dat is flink!” zei de „vloot” „onze nieuwe beambte heeft nog meer angst voor Raffles, dan u en de geheele Londensche politie —”

„Wat?“ schreeuwde Baxter en zijn gelaat werd vuurrood; „wil je beweren, dat ik bang voor Raffles ben? In mijn geheele leven was ik nog niet bang voor dezen schurk en moordenaar.”

„Laat ons alle scherts ter zijde stellen, mijnheer de inspecteur van politie; u zelf hebt mij meer dan eens gezegd, dat u den naam van Raffles niet meer wildet hooren, omdat u vreesdet, dat deze moordenaar u krankzinnig zou maken. U zult u dat zeker nog wel herinneren?”

„Ja, dat herinner ik mij nog, maar het is alleen zenuwachtigheid en geen vrees. Ik zeg je, Marholm, dat ik hoop, dezen kerel nog eenmaal te kunnen arresteren. Ik zeg je, dat het nog zeer de vraag zou zijn, of ik hem in de cel zou opsluiten, die wij expres voor hem in Scotland Yard hebben laten maken. Ik ben zoo woedend op dien schelm, dat ik hem misschien reeds dadelijk vermoorden zou.”

„Ach, ach, ach!” antwoordde de „vloot”, „dat is verschrikkelijk van u, mijnheer de inspecteur; ik bid u om den man in het leven te laten, in geval u hem eens mocht arresteren.

Maar, om weer over iets anders te spreken, dat de hond bang is als hij den naam Raffles hoort, dat is zeker.”

„Dat is onmogelijk”, zei Baxter, „hoe zou hij den naam Raffles kennen?”

„Wel”, zei de „vloot” lachend, „dat is volstrekt niet onmogelijk. Ik geloof, dat iedere straatjongen in Londen Raffles kent, waarom zouden dan de honden dien naam ook niet kennen? Let eens op, ik zal het nog eenmaal probeeren.”

Nauwelijks hoorde de hond het woord Raffles, of hij sprong verschrikt op, kroop onder het schrijfbureau en was door niets te bewegen om te voorschijn te komen.”

„Dat is vreemd”, zei de „vloot”; „waar hebt u den hond vandaan?”

„Dat is onzin”, zei Baxter, die woedend geworden was; „laat den hond met rust, hij moet zich eerst aan zijn nieuwe omgeving wennen.”

„All right”, zei de „vloot”, „maar ik geloof niet dat u veel vreugde aan onzen nieuwen beambte zult beleven.”

„Laat je critiek achterwege en laat die aan mij over.”

De gezamenlijke politie-agenten van Scotland Yard lachten, toen zij des avonds den inspecteur van politie met zijn beambte, den witten hond aan een ketting, het hoofdbureau zagen verlaten.

Des avonds ontmoette hij Raffles, die zijn kleeren als mijnheer Van der Straaten weer had aangetrokken en deelde hem mede, dat de hond den naam Raffles niet kon uitstaan.

„Dat is vreemd”, zei mijnheer Van der Straaten, alias Raffles; „probeer het nu eens met uw eigen naam.”

„Dat zal ik morgen eens doen.”

Toen Baxter des avonds laat thuis kwam, verwonderde hij zich er over, dat er reeds iemand in zijn bed lag. De witte hond had het zich daarin behagelijk gemaakt. Ook den volgenden dag werd Baxter meermalen woedend, omdat de hond zich, gedurende den diensttijd in het bureau van den inspecteur niet netjes gedragen had.

Van nu af aan moest ieder uur een der politie-agenten met hem gaan wandelen.

Den volgenden voormiddag kwamen Van der Straaten en de Hollandsche admiraal Van Gelderen bij den scheepsbouwer.

„Wij zijn zeer tevreden met het oorlogsschip”, begon eerstgenoemde het gesprek, „en hebben slechts één bezwaar, het schijnt ons namelijk, dat de machines niet sterk genoeg zijn.”

„Daarin vergissen de heeren zich”, antwoordde Sir Ernst Bircham, „de machines zijn van het beste materiaal.”

„Ik heb al het mogelijk gedaan”, zei Raffles, „om den koop tusschen u en mijn regering in orde te brengen en verzoek u, om de daarvoor benodigde papieren tegen elkander in te wisselen; het bedrag van 50,000 pond sterling aan den admiraal, per cheque, te overhandigen; daarna zullen wij u de vijf kanonneerbooten binnen twee dagen, onder eigen stoom, naar Southampton sturen.”

Sir Ernst Bircham was zeer verheugd, dat de zaak zoo gunstig afliep. Hij was reeds bang geweest, dat het een of ander nog had tusschen beiden kunnen komen, waardoor de zaak mislukte.

Hij kende de Hollandsche kanonneerbooten zeer goed en wist, dat zij van het beste materiaal vervaardigd waren. Zij waren nog niet langer dan vijf jaren in dienst geweest en hij kon door dezen handel een groote winst behalen.

„Wij zijn ook voornemens”, zei Van der Straaten, „bij u twee torpedobooten en een rivierboot te laten maken, maar het hangt er natuurlijk van af, hoe groot de provisie is, waarop wij rekenen kunnen.”

„Maar mijne heeren”, antwoordde Sir Ernst Bircham, „bij zulke gelegenheden ben ik waarlijk geen

kniesoor en bovendien, het is mij ook om het even, hoeveel provisie u verdienen wil, omdat eigenlijk niet ik, maar uwe regeering dat betalen moet."

„All right", antwoordde Raffles, „binnen een week, nadat de kanonneerbooten in uw bezit zijn, denk ik weer bij u te komen en hoop u den aanbouw der schepen dan op te kunnen dragen."

Sir Ernst Bircham liet hierna zijn procuratiehouder en een rechtsgeleerde binnenkomen en, nadat hij twee uren met deze heeren gewerkt had, waren de schriftelijke overeenkomsten gereed.

Namens de Hollandsche regeering teekenden Van der Straaten en de admiraal Van Gelderen, terwijl voor de andere partij door Sir Ernst Bircham en den rechtsgeleerde geteekend werd.

Ingevolge deze overeenkomst was nu de Hollandsche regeering in het bezit van den torpedo-vernieler en van de cheque van vijftigduizend pond sterling, die door Sir Ernst Bircham overhandigd werd aan admiraal Van Gelderen; daarvoor kreeg hij binnen twee dagen vijf Hollandsche kanonneerbooten, als betaling.

Toen Raffles met Charly Brand naar de Bank ging om de 50,000 pond sterling onmiddellijk in ontvangst te nemen, zei hij:

„Waarde Charly, je hadt dit zaakje zeker voor onmogelijk gehouden, maar je ziet, dat het in orde is gekomen. Hier zijn de 50,000 pond sterling en bij Queensborow ligt onze torpedo-vernieler. Ik verzeker je, mijn jongen, dat de menschen veel dommer zijn

dan men denkt. Deze Bircham, die alle regeeringen der wereld met zijn schepen bedriegt, heeft niet het minste vermoeden, dat ik hem in een hinderlaag heb gelokt.

Maar nu zou ik graag willen weten, hoe Sir Ernst Bircham in het bezit van kanonneerbooten zal komen, want van ons kan hij ze niet krijgen."

„Voor mij is het echter veel belangrijker", zei Charly Brand, „te weten, wat je met het oorlogsschip wilt beginnen."

„O, dat is zeer eenvoudig", lachte Raffles, „wij varen er mee naar Kiel. Daar heb ik onlangs de namen gehoord van lieden van het slag van Sir Ernst Bircham en ik durf wel wedden, dat de handelaren in oud ijzer te Kiel ons voor het oorlogsschip per pond een goeden prijs zullen geven, want er zit veel oud ijzer, staal en koper aan. Dat zal te Londen wel opzien baren."

Bij deze woorden waren de heeren aan het kantoor der Bank gekomen en zonder eenige moeilijkheid ontvingen Raffles en Charly Brand daar vijftigduizend pond sterling voor den cheque.

Daarna gingen zij per eerstvolgenden trein van het Victoria-station naar Queensborow en bevonden zich weldra weder op den daar voor anker liggenden torpedo-vernieler.

Dadelijk liet Raffles stoom zetten, nam het bevel over het schip op zich en toen het nacht geworden was, bevond de torpedo-vernieler, die geen naam droeg en evenmin aan eenige regeering toebehoorde, zich midden in het Kanaal op weg naar Kiel.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een voordeelige handel.

De heer Siegmund Ehrenberg, firma Ehrenberg en Cie., handelaar in oud ijzer, zat op zijn kantoor te Kiel en had ruzie met een zijner bedienden, omdat deze, volgens zijn meening, bij de laatste inkoop te hoge prijzen had betaald.

„Het is den hemel geklaagd”, zei hij, „de goede tijden zijn, bij het aanhangige proces, voor ons voorbij. Tegenwoordig wordt iedere spijker opgeschreven, iedere schroef geteld en het zal nog zoo ver komen, dat men zelfs scheepstouwen, die geteerd zijn, door een scheikundig proces weer van het teer ontdoet en ons het oude touw dan gaat verkoopen, in den vorm van teer en hennep.

Dan hebben wij vroeger betere zaken kunnen doen!”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en op het geroep „binnen” van den heer Siegmund Ehrenberg verscheen Raffles.

Hij droeg een eenvoudige zeemansuniform en de heer Ehrenberg, die dadelijk vermoedde, dat de binnengekomene een zakenman was, ging hem beleefd tegemoet en vroeg:

„Wat wenscht u?”

„Ik wenschte den heer Ehrenberg te spreken.”

„Dat ben ik, mag ik u verzoeken plaats te nemen?”

Nadat de binnengekomene had plaats genomen, zei Raffles:

„Ik kom wegens een geheime zaak, mijnheer Ehrenberg. Ik ben gevolmachtigde van de Hollandsche regeering en heb de opdracht, om u een torpedo-vernieler, dien wij eerst onlangs van de Engelsche werf van Sir Ernst Bircham gekocht hebben, te koop aan te bieden, omdat het schip voor onze vloot niet geschikt is en omdat de machine, nadat wij haar geprobeerd hebben, gebleken is, niet sterk genoeg te zijn.”

Ehrenberg keek den spreker aan en zei:

„Gij vergist u, mijnheer; de firma Ehrenberg koopt geen schepen, zij koopt alleen oud materiaal.”

„Dat weet ik”, antwoordde Raffles, „wij willen u het schip ook niet verkoopen, maar slechts het gewicht aan ijzer, koper, staal en wat er nog meer van uw gading is.”

„Dat kan een voordeelig zaakje worden,” dacht Ehrenberg en zei:

„Dan heb ik u verkeerd verstaan, mijnheer de gevolmachtigde. Maar ik zeg u reeds bij voorbaat, dat u het bedrag, dat uwe regeering voor het schip betaald heeft, in de verste verte niet van mij terug kunt krijgen; ik koop gewoonlijk een schip, bijvoorbeeld een Duitsch oorlogsschip, ten hoogste voor een bedrag van zestig a zeventigduizend mark.”

„Drommels”, zei Raffles, „dat is een spotprij. Het schip, dat wij willen verkoopen, is nog geheel nieuw!”

„Wat wilt u daarmee zeggen? Een schip dat verkocht wordt, is altijd een oud schip. Wanneer het eerst gevaren heeft en, al was het maar één keer in zee is geweest, dan is het een oud schip, dat voor niets meer deugt.

Ik betaal zoo iets per honderd kilo en geef beursprijzen.”

„Maar de machine, mijnheer Ehrenberg?”

„Wat zal ik met de machine doen, wanneer ik er geen schip voor heb?”

„Maar het schip is er toch. U kunt het misschien aan een andere regeering verkoopen.”

Mijnheer Ehrenberg begon luidkeels te lachen.

„Denkt u dat, mijnheer de gevolmachtigde? Bij de geldschaarschte, die er bij de meeste regeeringen bestaat, mijnheer de gemachtigde, is er niemand te vinden die mij een oud of een nieuw schip afkoopt. — Als men heden een nieuw schip bestelt, dan wil men morgen een nog nieuwer hebben, omdat het nieuwe van gisteren reeds weer oud geworden is. Ik zeg u dit, mijnheer de gevolmachtigde, wanneer u zaken met mij doen wilt, waarvan ik u eenige provisie wil geven —

neem het mij niet kwalijk, dat ik dit zeg — maar geld hebben wij allen noodig —”

„Dat is zeker,” zei Raffles, „dat heb ik wel van u verwacht.”

„Natuurlijk, natuurlijk, mijnheer, het zal er ook niet op aan komen of ik u een of twee bankbiljetten geef; heeren, zooals u, kunnen altijd geld gebruiken. Hebt u het schip hier?”

„Jawel,” sprak Raffles kortaf.

„Wanneer kan ik het te zien krijgen?”

„Wanneer u wilt.”

„Mooi, kom dan binnen twee uren terug en breng mij naar het schip. Ik zal mijn compagnon, den heer Davidsohn, kennis geven en wij zullen probeeren of wij zaken met u kunnen doen.”

Na deze woorden groette Raffles en ging de stad in, om daar een middagmaal te gebruiken.

Nauwelijks had hij het bureau verlaten of de heer Ehrenberg riep zijn boekhouder, begon van vreugde te dansen, stak zijn duim in zijn vest en riep:

„Holland in nood, Holland in nood! Zij hebben daarginds geld noodig, dat is een zaakje, mijn beste Bernauer, een zaakje. Wat denkt ge, dat deze persoon bij mij kwam doen?”

„Wat weet ik daarvan, mijnheer Ehrenberg?”

„Hij wil mij een nieuw schip verkoopen en ik vertel je, dat ik mijn voordeel daarmede zal doen en het voor oud ijzer zal koopen en het weer naar Brazilië of naar China zal verkoopen, waar men nog geld heeft om schepen te koopen; dat is een zaakje.

Ik zal er eens over nadenken, om mijn kantoor naar Holland te verplaatsen, daar schijnt men geld te kunnen gebruiken.

Zet nu je hoed op en loop op een draf naar mijn compagnon, haal hem maar hier, want de gevolmachtigde, dien je zoeven hier hebt gezien, komt binnen twee uur terug, en dan zullen wij heengaan om een oorlogsschip, een nieuw oorlogsschip, voor oud ijzer te koopen.”

Davidsohn was van hetzelfde gehalte als zijn compagnon Ehrenberg; ook hij begon van vreugde te dansen, toen hij van dezen prachtigen handel hoorde.

Raffles kwam tegen den middag terug en ging nu met de beide kooplieden naar de haven, waar een boot met twee matrozen op hen wachtte.

Het bezichtigen duurde bijna twee uren en de hen begeleidende Raffles had hen het liefst een oorvijs gegeven, daar zij alles wat in het schip was critiseerden en ten slotte tot Raffles zeiden:

„Wij bieden u voor de oude kast 50.000 Mark. Indien

u dit accepteert, ga dan met ons naar ons bureau, dan betalen wij u deze som op tafel uit en zullen nog zoo vrij zijn u 2000 Mark extra te geven.”

„Mijne heeren,” sprak Raffles, „voor 50.000 Mark koop ik het schip voor mijzelf.”

„Wat wilt u met het schip uitvoeren?”

„Pardon, dat gaat u volstrekt niets aan,” antwoordde Raffles; „doch wanneer u den prijs te hoog is, dien ik er voor hebben wil, laat de zaak dan uit zijn, dan reis ik verder en ga naar Engeland.”

Deze laatste bedreiging had een goede uitwerking.

De heeren dachten, dat waarschijnlijk sir Ernst den torpedovernieler voor een goeden prijs zou terugkopen. Tegelijkertijd verbaasden zij er zich over.

Waarom ging de Hollander niet direct naar Engeland, waarom kwam hij bij hen?

„Ik weet,” sprak Davidsohn, „dat u niet naar Engeland kunt reizen, dat is een niets beteekenende bedreiging van u, mijnheer de gevolmachtigde, want —”

„Nu — en?” vroeg Raffles koel.

Met een geslepen lachje antwoordde Davidsohn:

„U zult het den heer Bircham nog niet betaald hebben, en het kon u gebeuren, dat hij u het schip wegneemt.”

„Er zijn nog andere firma's dan sir Ernst Bircham,” verklaarde Raffles.

„Goed,” sprak de heer Ehrenberg, „opdat u zult zien dat wij u tegemoet willen komen, is de uiterste prijs, dien wij u kunnen betalen, 70.000 Mark.”

„Vijf-en-zeventigduizend Mark,” eischte Raffles. „Indien u dezen prijs wilt geven, verlaat ik met mijn lieden het schip en kunt u het hier houden.”

Na eenig heen en weer bieden en verscheidene uitlatingen over de schaarschte van geld en slechte zaken, die zij nu met dezen handel zouden maken, waren de heeren bereid Raffles 75.000 Mark uit te betalen.

Zij verlieten het schip, om het geld te halen en keerden een uur later terug.

Gedurende dien tijd had Raffles de lieden uitbetaald en hen voor vier weken loon gegeven.

Toen het duister was geworden, ging Raffles met Charly Brand en 75.000 Mark op zak, vergezeld van de heeren Ehrenberg en Davidsohn, naar Kiel. Zij namen den kortsten weg naar het station, om van daar uit met de snelste verbinding naar Londen terug te reizen.

Den volgenden namiddag tegen vijf uur was Raffles weer te Londen, en tegen zes uur zat hij voor zijn schrijfbureau en schreef in de allereerste plaats een brief aan den inspecteur van politie Baxter, over den

inhoud waarvan hij met Charly Brand niet sprak. Daarna zei Raffles:

„Mijn beste Charly, jij als mijn trouwe secretaris, kunt nu van mij een stenogram voor de dagbladpers

krijgen, opdat men gewaar wordt wat weer in de wereld door mijn persoon is voorgevallen; wees zoo goed om te gaan zitten en schrijf.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Afrekening!

Den volgenden morgen trad de inspecteur van politie Baxter slechts eenige minuten nadat de „vloer” op het bureau was gekomen binnen en sprak, terwijl hij nog in de deur stond:

„Heden zal Turo” — zoo noemde hij namelijk den hond, dien Raffles hem op een listige manier voor vijf pond had aangesmeerd — „zijn eerste kunststuk uitvoeren. Er is een moord gepleegd, en ik heb de detectives order gegeven om een kleedingstuk, namelijk een kous, die de moordenaar op de plaats der misdaad heeft achtergelaten, bij mij op het bureau te brengen, opdat de hond, nadat hij door deze kous den reuk van den moordenaar in zijn neus heeft opgevangen, den schurk van af de plaats van de misdaad kan vervolgen.

Ik zeg je, Marholm, je zult je er over verwonderen, hoe prachtig de hond werkt.”

„Hebt u daar dan reeds de proef mee genomen?” vroeg de „vloer” met een tamelijk ongeloovig gelaat.

„Jawel,” zei Baxter, „ik wil je een bewijs geven. Ik was gisteren den hond kwijt, en, toen ik des nachts thuiskwam, lag hij vergenoegd in mijn bed. Dat is toch wel een bewijs, hoe verstandig dat beest is.”

De „vloer” trok de schouders op, antwoordde niets en begon te werken.

Terwijl de hond op een kleedje lag, dat zich onder het schrijfbureau bevond, nam Baxter de ingekomen brieven ter hand en maakte ze open.

De eerste, waar zijn oog op viel, was een brief met een handschrift dat hem zeer bekend voorkwam. Voor-

dat hij hem opende, draaide hij hem heen en weer en zei:

„De duivel mag weten vanwaar ik het handschrift van dezen brief ken. Marholm, kom eens hier.”

De „vloer” stond heel langzaam op en liep met de kalmte van een beambte, die nog een langen dag vóór zich heeft en de minuten met nog iets anders wil aanvullen, naar het schrijfbureau en keek naar den brief, dien de inspecteur hem voor den neus hield.

Nauwelijks had de secretaris het schrift onder de oogen of zijn onverschillige gelaatsuitdrukking veranderde en hij riep:

„Mijn hemel, mijnheer de inspecteur, u mag mij het hoofd afslaan wanneer dat niet het handschrift van den u zoo goed bekenden, den gehaten John C. Raffles is!”

Nauwelijks had hij den naam Raffles uitgesproken, of Baxter wierp den brief, dien hij in de hand hield, op het schrijfbureau, alsof het een brandende kool vuur was, terwijl Turo luidkeels begon te janken en in een hoek kroop.

„Raffles!” zuchtte hij en keek angstig naar den geheimzinnigen brief; „dat is onmogelijk, wat zou Raffles van mij verlangen?”

De „vloer” lachte:

„Dat zult u wel gewaar worden, als u den brief openmaakt. Wie weet wat Raffles u heeft mede te deelen.”

„Open jij den brief maar,” zei inspecteur Baxter, „en lees mij voor, wat Raffles schrijft.”

De „vloer” nam den brief, maakte dien open en overtuigde zich ervan, dat John C. Raffles den brief onderteekend had.

Daarna begon hij te lezen:

„Mijn waarde heer inspecteur!”

Hij werd gestoord door een vloek van den heer Baxter.

„Zoo'n schurk! Dat is weer een brutaliteit van dezen misdadiger! Hoe komt deze moordenaar, deze zakkenroller, deze bedrieger en inbreker, deze — deze —” hij kon bijna niet verder — „de duivel mag zijn waarde heer inspecteur zijn, maar ik niet. De man moest toch nog eergevoel genoeg hebben, om de brieven die hij aan mij richt, in een behoorlijken stijl te schrijven.”

„Zal ik verder lezen, mijnheer de inspecteur, of hebt u nog iets te zeggen?”

„Neen! Lees maar verder!”

De „vloer” haalde diep adem, schoof zijn pruim naar den anderen kant van zijn mond en las het volgende:

„U zult waarschijnlijk nog niet weten, wie de Spanjaard Don Padrilla is, welnu — thans, nadat ik de truc, die ik wilde ten uitvoeren brengen, tot een goed einde gebracht heb, deel ik u mede, dat ik, John C. Raffles, de Spanjaard was en mij er vroolijk mee gemaakt heb, dat gij, stommerik, mij weer niet hebt herkend. Opdat gij u kunt overtuigen, dat ik het was, moet gij maar eens in het rookvertrek van sir Ernst Bircham goed om u heen kijken, daar zult gij achter het portret van koning Eduard mijn visitekaartje vinden. Terwijl ik u morgen verdere berichten zal zenden, die u nog veel meer zullen interesseeren, groet ik u met de beste wenschen.

Uw zeer toegenegen

JOHN C. RAFFLES.

Op het volgende oogenblik hoorde men een woedend gebrul in het bureau. Zonder zich om de „vloer” te bekommeren, liep Baxter naar de telefoon en wenschte aansluiting met Hotel Cecil.

De aansluiting was spoedig gegeven. Nadat hij gezegd had wie hij was, hoorde de „vloer” het volgende:

„Is een zekere Don Padrilla nog bij u? — Is hij er nog? — — Ik dank u wel!”

Een oogenblik later had inspecteur Baxter de telefoon weer neergelegd en drukte op den knop van een elektrische schel, om de detectives van Scotland Yard te waarschuwen.

Eenige oogenblikken later kwamen verscheidene agenten binnen.

„Vooruit mannen!” riep Baxter, „het groote oogenblik is nu gekomen! Raffles heeft een domheid begaan, hij bevindt zich in het hotel Cecil onder den naam van den Spanjaard Don Padrilla. Wanneer wij ons haasten, dan zullen wij den vogel nog in zijn nest vangen. Laat oogenblikkelijk de auto's voorkomen!”

Terwijl de detectives heensnelden om de opdracht uit te voeren, nam Baxter zijn hoed en overjas en scheen zoo opgewonden, dat hij niet eens om den hond dacht, die reeds gereed scheen om hem te volgen.

Voordat hij het bureau verliet, zei de „vloer”, die den inspecteur met een onverschillig lachje aankeek:

„Waarde heer inspecteur, ik raad u aan om voorzichtig te zijn. De zaak schijnt mij niet zuiver toe. Ik ken Raffles er te goed voor, dan dat ik zou vermoeden, dat hij u een brief schrijft en daarna nog zoo lang in zijn hotel blijft vertoeven, totdat u met de detectives komt om hem te arresteren!”

Maar Baxter stiet hem op zijde en riep:

„Plaag mij niet langer met je geklets. Ieder oogenblik is kostbaar!”

Zoodra hij weg was, stak de „vloer” zijn pijpje op en ging op de kanapee liggen.

Hij volgde de rookwolken met zijn oogen en zei:

„Het grootste genot voor een beambte is toch, dat de chef afwezig is.

De domheden, die hij nu weer uithaalt, zou ik niet gaarne voor mijn verantwoording willen nemen.”

Inspecteur Baxter was intusschen in hotel Cecil aangekomen, waar men hem mededeelde, dat Don Padrilla voor ongeveer tien minuten het hotel verlaten had.

Men wist niet wanneer hij terug zou komen.

Van woede knarste Baxter op zijn tanden en dacht bij zichzelf:

„Hij heeft mij op zijn gewone manier weer beet genomen. Duivels, hoe krijg ik den kerel in handen?!”

Maar voor alles moet ik nu dadelijk naar mijn vriend Bircham gaan, om daar te hooren welke truc Raffles hem gespeeld heeft.”

Hij droeg aan eenigen zijner agenten op om het hotel te bewaken en stuurde de overigen naar het hoofdbureau van politie terug.

Daarna nam hij een auto en liet zich naar zijn schoolvriend Sir Ernst Bircham brengen.

Toen hij daar aangekomen was, vertelde de bediende hem, dat zijn heer bezoek had en op de vraag

van den inspecteur, wie er was, gaf de bediende ten antwoord:

„Een van uw bekenden, mijnheer de inspecteur — Don Padrilla!”

De bediende dacht, dat hij een krankzinnige voor zich had. Inspecteur Baxter duwde hem op zij, opdat hij hem niet zou aandienen en fluisterde den bediende toe:

„Zeg vooral niet, dat ik hier ben; want dan zou hij dadelijk wegloopen!”

„Wie zou wegloopen?” vroeg de bediende verschrikt.

„Raffles!”

De bediende was als verstomd, toen hij den gevreesden naam hoorde.

„Wat? Meent u, dat Raffles hier bij ons is?”

„Zwijg toch, of de kerel neemt de vlucht en nu verzoek ik u, om mij de telephoon te wijzen, opdat ik mijn agenten bericht kan zenden!”

De telephoon was in de gang en binnen eenige oogenblikken had Baxter order gegeven, dat de detectives zich naar de villa van den scheepsbouwer zouden begeven.

In koortsachtige spanning wachtte hij de komst der agenten af en hij haalde eerst weer vrij adem, toen eindelijk een dozijn Iersche agenten de deur binnenkwam.

Thans ging Baxter aan het hoofd zijner manschappen, allen met de revolvers in de handen, als een compagnie soldaten, naar het vertrek van Sir Ernst Bircham.

Niets kwaads vermoedend, zat deze met den Spanjaard te redeneeren en sprak over het binnenloopen der kanonneerbooten uit Holland en over de aan boord dier booten zijnde manschappen.

Verbaasd keken zij naar den inspecteur en diens agenten en Sir Ernst Bircham was er nog niet toe gekomen om te vragen, wat de politie hier te maken had, toen Baxter zijn revolver reeds op Don Padrilla richtte.

Hetzelfde deden op commando ook de andere agenten, terwijl de inspecteur met donderende stem riep:

„Steek je handen omhoog en geef je over, je bent herkend!”

Don Padrilla, die niet anders vermoedde, dan dat zijn geheime daden voor de Carlistische partij in Spanje aan de Engelsche regeering verraden waren, stak zijn handen omhoog, beefde over zijn geheele

lichaam en maakte daardoor den indruk alsof hij schuldig was.

„Ha!” riep Baxter, „eindelijk hebben wij je en de duivel moest je helpen als het je gelukken zou, aan mij en mijn mannen te ontkomen. Boeit hem!”

Binnen eenige seconden was de Spanjaard aan handen en voeten geboeid; vier agenten pakten hem beet en Baxter gaf het bevel:

„Brenge den kerel naar Scotland Yard en sluit hem daar in de cel op. Bij de minste poging om te ontvluchten moet ge hem neerschieten. Hij mag ons niet ontsnappen; met uw leven staat ge borg voor dezen schurk.”

De agenten gehoorzaamden en brachten den Spanjaard, die niet den geringsten tegenstand bood, uit het vertrek. Zij hielden hem zoo stevig vast, dat het hem waarlijk onmogelijk was te ontvluchten.

Eerst thans vond sir Ernst Bircham, die van schrik zijn spraak verloren had, zijn bezinning terug en zei:

„Om 's hemels wil, waarde Baxter, wat heeft dit alles te beteekenen?”

Toen hief Baxter zijn hoofd omhoog en antwoordde: „Laat ons in je rookvertrek gaan, waarde Bircham. Daar zal ik je alles verklaren.”

De scheepsbouwer volgden den inspecteur naar zijn kamer. De inspecteur ging naar het portret van koning Eduard, nam het van den muur en nam daar achter weg een visitekaartje.

Hij zwaaide met het kaartje door de lucht, hield het daarna sir Ernst Bircham voor de oogen en riep:

„Lees den naam, die op dit kaartje staat.”

De scheepsbouwer las den naam van John C. Raffles en deze naam was voldoende om zijn knieën te doen knikken.

Daarna vroeg hij bevend:

„Om 's hemels wil, Baxter, hoe komt dit visitekaartje hier?”

De inspecteur klopte zijn vriend op den schouder en zei:

„Je kunt van geluk spreken, waarde Bircham, dat ik, je vriend, inspecteur van politie in Londen ben. Ik heb hem eindelijk ontdekt, dien schurk, dien gemeenen moordenaar, dien Raffles.

De Spanjaard, dien mijn agenten gevangen namen, is Raffles en hier achter dit portret heeft hij, zooals je ziet, zijn visitekaartje verstopt. Je zoudt dat natuurlijk eerst later vinden, wanneer hij je bedrogen hadt. Maar wat wilde hij eigenlijk van jou?”

„Mijn hemel, mijn hemel,” zuchtte de scheepsbou-

wer en wiesch zich het zweet van het voorhoofd; hij wilde kanonneerbooten koopen."

„Kanonneerbooten! — Er had een ongeluk kunnen gebeuren, wanneer Raffles kanonneerbooten van je gekocht had. Het ongeluk was niet te overzien geweest. ik geloof, dat hij Londen met de kanonneerbooten platgeschoten had en dat hij ook mij en het hoofdbureau van politie niet gespaard had!"

„Kom, kom," zei de scheepsbouwer, die thans weer kalm werd; „je vergeet, dat wij een goede oorlogsvloot bezitten. Zoo gemakkelijk zou dit voor Raffles toch niet geweest zijn, maar — van het begin af aan had ik een soort van wantrouwen tegen dien Spanjaard."

„Ik dadelijk, toen ik den kerel zag en mijnheer Van der Straaten eveneens. Die heeft hem dadelijk begrepen."

„Maar, zeg eens Baxter, hoe hebt ge den kerel hier onder zijn vermomming ontdekt."

„Mijn waarde Bircham, de grootste spitsboeven be- gaan evengoed fouten als andere menschen.

De hoofdzaak is, dat ik hem ontdekt heb; dat ik hem eindelijk heb gearresteerd en jij je kanonneerbooten hebt behouden."

Sir Ernest Bircham krabde zich achter de ooren; dat was een vervloekte geschiedenis.

„Wat moet ik nu met de vijf Hollandsche kanonneerbooten doen, die ik alleen gekocht heb met het doel om ze weer aan den Spanjaard te verkoopen? Ik kan die schepen toch anders niet gebruiken."

„Die vraag kan ik je niet beantwoorden", zei Baxter; „maar nu wil ik eerst alle journalisten bericht zenden, opdat zij in staat zijn om nog in de middageditie het bericht door Londen te verspreiden, dat Raffles eindelijk door mij gevangen genomen is!

O, ik verzeker je Bircham, dat ik heden niet ruil met den koning van Engeland!"

Vriendelijk groetend verliet hij het vertrek en ging naar het hoofdbureau van politie terug.

De „vloot" had daar de handen vol werk.

Men had den gearresteerde, die absoluut geweigerd had iets omtrent zijn persoon mede te deelen, verscheidene brieven afgenomen, waaruit duidelijk bleek, dat hij naar Londen gekomen was, met een geheime zending voor de revolutie der Carlisten.

De „vloot" twijfelde er geen oogenblik aan, dat de gearresteerde Raffles niet was, maar inderdaad een revolutionnair, waarmede de politie niets te maken had.

Toen Baxter de meening van de „vloot" hoorde, riep hij:

„Och, mijn waarde, je bent dom genoeg geweest,

je weer door Raffles te laten beetnemen! Maar ik niet! De bij hem gevonden papieren heeft de schurk zeker iemand afgestolen en hoopt nu, terwijl hij zich voor een Spanjaard uitgeeft, den dans nogmaals te ontspringen. Maar de kerel blijft in de gevangenis, het is wel degelijk John C. Raffles!"

Reeds een uur later schreeuwden de courantenjongens langs Londen's straten:

„Raffles is eindelijk gearresteerd!

Raffles wilde vijf kanonneerbooten koopen!

Raffles wilde het hoofdbureau van politie te Londen bombardeeren!"

Een der eersten, die deze extra tijding met groot genoegen las, was John C. Raffles zelf.

„Fameus", zei hij tot Charly Brand, „thans heb ik de beide kerels, den inspecteur van politie — en Sir Bircham in de val gelokt. Wij zullen nu het einde van dit blijspel afwachten."

Een uur later ging hij, verkleed als de Hollander Van der Straaten, naar Sir Ernest Bircham en trof hem, terwijl deze nog steeds onder den indruk was van de gevangenneming van den Spanjaard.

„Het is vreeselijk, u zult het zeker wel reeds gehoord hebben, u hebt het zeker al gelezen wat er gebeurd is O, o," zuchtte de scheepsbouwer en wiesch zich het zweet van het voorhoofd.

„Ja," antwoordde Raffles, „ik heb het zoo even gelezen, kort nadat ik hier te Londen ben aangekomen. Ik wilde u mededeelen, dat wij met uw oorlogsschip niet tevreden zijn, omdat de machine niet goed is en dat wij daardoor de haven van Kiel moesten binnenloopen. Van Kiel uit heb ik telegrammen gewisseld met mijn regeering en ik verzoek u dus, om het oorlogsschip terug te nemen en ons de waarde daarvan aan contanten uit te betalen. De kanonneerbooten zijn hedenmorgen uit Holland vertrokken om aan u afgeleverd te worden."

„Och," zuchtte Sir Ernest Bircham, „had ik er maar nooit aan gedacht om van Holland kanonneerbooten te koopen. Vervloekt, ik weet niet, wat ik nu met die dingen doen moet."

„Dat doet mij leed," antwoordde Raffles, „ook wij kunnen met de kanonneerbooten niets beginnen. Het eenige middel voor u, om er af te komen is, dat u ons een zekere som als schadeloosstelling betaalt."

„Dat is een idee," zei Ernst Bircham, „want u moet weten, dat de kanonneerbooten tamelijk verouderd zijn en ik kan ze hoogstens voor oud ijzer verkoopen. Hoe denkt u er over, wanneer ik u eens tien-duizend pond sterling gaf, mijn torpedovernieler terug

nam en u de kanonneerbooten maar weer behield?"

„Ik weet niet zeker, of mijn regeering het voorstel wil aannemen. U moet mij in dezen uw volle vertrouwen schenken; misschien kan ik u reeds vanmiddag antwoord brengen. Ik moet u echter vóór alles verzoeken mij dadelijk een provisie van 2000 pond sterling uit te betalen.”

„Dat is goed!” zei de scheepsbouwer, wien een steen van het hart viel, toen hij bemerkte, dat de zaak er wel mede zou afloopen, wanneer hij slechts eenige duizenden ponden sterling betaalde.

Hij gaf daarom aan Raffles een chèque voor dit bedrag.

Raffles stak de chèque in zijn portefeuille en terwijl hij zijn hoed kreeg, zei hij:

„U zult hedenmiddag van mij hooren,”

Precies om vijf uur kwam een loopjongen zóowel bij sir Ernst Bircham als bij den inspecteur van politie Baxter.

Ieder dezer beide heeren ontving een brief met de woorden:

„Ik groet mijn vrienden en dank hen voor den handel met de kanonneerbooten.

V a n d e r S t r a a t e n,
genaamd John C. Raffles, de Gróote
Onbekende of de Kameleon.”

De couranten verspreidden des avonds om acht uur de navolgende, door Raffles geïnspireerde berichten:

„Raffles steelt een Engelschen torpedovernieler!

Raffles ontvangt 60,000 pond sterling!

Raffles een pientere Hollander!

Toen kregen terzelfder tijd inspecteur Baxter en sir Ernst Bircham zulk een zenuwtoeval, dat zij in de eerstvolgende oogenblikken noch spreken, noch adem konden halen. Zij wisten niet meer of de aarde naar rechts of naar links draaide, maar het was zeker, dat Raffles met hen de spot gedreven had, zonder dat hij in Scotland Yard was geweest of van plan was hem den torpedovernieler met de 50,000 pond sterling terug te geven.

Maar de door Raffles aan inspecteur Baxter geschonken hond had de vlucht genomen, en wandelde weer langs Londens straten. Bij het hooren van den naam Raffles werd hij nog steeds woedend.

Later hoorde men niets meer van het dier. Maar Raffles zat vergenoegd tegenover Charly Brand in zijn kamer, rookte en schreef het navolgende in zijn dagboek:

Ontvangsten en uitgaven bij den handel in kanonneerbooten:

Uitgaven:

Een leverworst 5 penny.

Loon voor 25 man £ 1000

Ontvangsten:

Een torpedobootvernieler voor 75,000

mark, daarvoor provisie £ 3,850

1 chèque Bircham £ 50,000

1 chèque Bircham £ 20,000

1 hond verkocht aan Baxter £ 5

te zamen £ 55,855

HET DOMME KUIKEN.

Voor de derde maal greep Dr. Rost reeds naar de luciferdoos, om zijn morgensigar, die weer uit was gegaan, eindelijk weer op te rooken.

Hij streek een lucifer aan en stak z'n sigaar aan.

„Misschien laat men mij nu eindelijk met rust”, zei hij in zich zelf. „Deze Paaschweek eindigt nooit zonder ergernis en opgewondenheid!”

Hij ging zitten.

Voor de derde maal werd er aan de voordeur gescheld.

„Aha, numero drie”, sprak dr. Rost. „Therese, maak je open?”

Kort daarop hoorde hij de stem van een dame: „Ik zou gaarne den dokter spreken”.

„Goed!”

Een slanke dame met een aristocratisch voorkomen trad nu binnen. Zij droeg rouwkleeren en keek den dokter eenigszins verlegen aan.

Dr. Rost stond op en bood haar een stoel aan.

„U wenscht?”

„Mijn naam is Baumann. Ik kom voor mijn Willy”, sprak de dame.

Een onaangename trek vertoonde zich op het gelaat van den leeraar, terwijl er rimpels op zijn voorhoofd kwamen.

„Hebt u mijn bericht ontvangen?” vroeg hij.

„Ja”, zuchtte de vreemde, „het was zeer teleurstellend voor mij.”

„Daar is niets aan te veranderen”, antwoordde Dr. Rost.

„Zou het niet mogelijk zijn, dat hij niet achter blijft, mijnheer? Hij is niet onbegaafd, alleen verwilderd. Ik zal zijn werk nazien, tot nu toe kon ik dat niet.”

„Daar helpt niets aan, het blijft zooals het is! Het verzuimde kan op deze manier niet meer ingehaald worden! Dat ziet u zelf toch wel in!”

„Kunt u niet voor een keer iets door de vingers zien?”

„Bij uw zoon, neen, hooggeachte mevrouw Baumann. Bij hem zou dat in geen goede aarde vallen.

De grootste deugniet — het doet mij leed u dit te moeten zeggen — de grootste deugniet van het gansche instituut, die niets dan gemeene streken in het hoofd

heeft, die zijn leeraren iederen dag verdriet veroorzaakt, is geen vergiffenis waard.”

„Mijnheer, ik wil u niet tot iets onbillijks overhalen”, antwoordde de dame verlegen. „Doch wanneer u zich in mijn plaats zoudt bevinden, zoudt u mijn aandringen kunnen begrijpen. Ik heb vier weken geleden mijn man verloren. Mijn pensioen is zeer klein. Willy zit nog in de vierde klasse.

Nu kunt u begrijpen, dat mij er veel aan gelegen ligt, dat hij gladweg in de hoogste klasse komt.

Ieder jaar, dat hij zitten blijft, is hij langer tot mijn last, en dat is voor een weduwe geen kleinigheid.

Tot nu toe kon ik mij niet om hem bekommeren. Den geheelen dag moest ik mijn zieken man verplegen, en des nachts kon ik van zorg niet slapen.”

Zij zweeg en scheen een antwoord te verwachten.

Dr. Rost wilde de ijskorst om zijn hart laten smelten — doch opeens dacht hij weer aan den jongen, deze wilde, onverschillige bengel, die hem reeds verscheidene malen zoovele onaangenaamheden bezorgd had.

„Het gaat niet, mevrouw Baumann”, sprak hij, „het gaat reeds daarom niet, omdat dan onmiddellijk de ouders van andere leerlingen van mij met recht hetzelfde zouden verlangen. Het doet mij leed!”

„Vergeef mij dan, dat ik u stoorde! Goeden morgen!” klonk het uit haar mond.

Hij was weer alleen. Doch hij was niet met zich zelf tevreden.

„Arme vrouw!” sprak hij in zich zelf, en begon met gebogen hoofd in zijn studeerkamer op en neer te loopen, om de gedachten en verwijten te verdrijven, die hem onrustig maakten.

Opeens stond hij bij de deur.

Wat glinsterde daar op den drempel? Twee druppels.

Hoe kwamen die hier? Had zij geweend?

Gezien had hij niets. Misschien bij het heengaan! Ja, ja, dat was het geweest! Had zij niet van zorgen gesproken, waarvan zij des nachts niet kon slapen?

„Arme vrouw!” sprak hij weer tot zich zelve en weer gevoelde hij, dat zijn hart week werd. Hij had de bedroefde moeder bijna teruggeroepen.

Om deze gedachte van zich af te schudden, probeerde hij te werken.

Daar lag immers nog schriftelijk werk van de vierde klasse; dat moest nog gecorrigeerd worden.

Hij ging aan zijn schrijfbureau zitten, nam het eerste schrift ter hand om de fouten van zijn leerlingen van roodekruisjes te voorzien. Op het tweede schrift stond de naam van Willy Baumann.

„Alweer dat domme kuiken!” dacht dr. Rost.

Hij opende het, maar wierp het driftig weer op zijn plaats terug. „Niets dan fouten!” bromde hij.

Wat had deze knaap hem reeds veel moeite veroorzaakt!

Reeds in de laagste klasse was hij blijven zitten en sedert dien tijd was hij steeds de achterlijkste van zijn klasse gebleven. Daarom noemden zijn medescholieren hem „het domme kuiken.”

Door de vijfde klasse was hij als het ware heen geslept. Maar in weerwil van alle moeite van den kant zijner leeraren was er niets met hem te beginnen, hij kon geen enkel juist antwoord geven op de hem gestelde vragen, hij kon geen werk verrichten, dat eenigszins voldoende was!

Zoодоende was hij in de vierde klasse blijven zitten en nu.....

Hij ging naar het openstaande venster en keek in den tuin, om door het aanschouwen der bloeiende vruchtboomen weder in een betere stemming te geraken.

Op eens hoorde hij een geschreeuw.

Hij keek naar de plaats, waar dat vandaan kwam en bemerkte een troep worstelende jongens.

Vuile straatjongens, uit achterbuurten der groote stad, omringden een knaap, die netjes gekleed was en een roode pet droeg.

Zij takelden hem erg toe. Waarom zij dit eigenlijk deden, kon Dr. Rost niet begrijpen.

De jongen met zijn roode pet hield zijn vijanden echter dapper van het lijf. Het was een groote, sterke jongen, die de bende met de vuisten van zich afweerde.

De jongen keerde zich al vechtende om en dr. Rost riep: „Het domme kuiken!”

De strijd werd steeds heftiger.

De straatjongens drongen hun slachtoffer met stooten en vuistslagen steeds verder naar den tuinmuur

Maar Willy, het domme kuiken, gaf daar niets om. Met een opgewonden gelaat verdedigde hij zich als een held.

De eene mouw van zijn jas hing er reeds in flarden bij. Het naakte vleesch was zichtbaar en hij bloedde.

Het domme kuiken gaf daar niet om. Slechts van tijd tot tijd keek hij om en sprak, naar het scheen, een paar geruststellende woorden. Daarbij werd zijn gelaat steeds vriendelijker, ja, daarop lag zelfs een goedhartige uitdrukking, die men bij dezen wilden knaap niet zou verondersteld hebben.

Maar wie het was, tegen wien hij sprak, dat kon Dr. Rost niet zien. De struiken verborgen de gestalte. Slechts iets wits kon men door de groene takken onderscheiden.

Intusschen schenen de aanvallers het te zullen winnen en drongen het domme kuiken dicht tegen het tuinhek aan. Zij hadden hem de pet van het hoofd gescheurd en die op straat geworpen. De haren hingen hem woest langs het gelaat, zijn oogen waren van vermoeidheid gesloten, zijn armen begonnen lam te worden.

Met gemengde gevoelens keek Dr. Rost naar dit straatgevecht.

Hij kreeg een gevoel van medelijden met den jongen, die daar stond en steeds meer geslagen werd. Het was duidelijk, dat hij met zijn breeden rug iemand beschermde.

Wie zou dat kunnen zijn? Misschien een jongere broeder? Of een klein zusje? Of misschien wel een vreemd kind? Maar waar was zijn dochttertje, zijn Hilda? Zij had zooeven nog in den tuin met den bal gespeeld!

Hij begon iets te vermoeden.

Hij boog zich uit het venster en riep: „Hilda, Hilda!”

Daarop kwam van achter de struiken een wit armpje te voorschijn en smeekend hoorde hij roepen: „Papa! Papa!”

In een oogenblik was Dr. Rost in den tuin, sprong naar de plaats en over de omheining naar buiten.

Bij zijn komst vlogen de vechtersbazen snel het veld in, dat achter den tuin lag.

Op hetzelfde oogenblik kwam echter ook een steen door de lucht vliegen en trof den dapperen knaap vlak bij den slaap, zoodat hij met een bebloed voorhoofd opzij viel en bewusteloos ineenzakte.

Hilda stond daar bleek en bevend, toen zij haar beschermmer als dood aan haar voeten zag liggen. Toen haar vader haar nu in zijn armen sloot, begon zij vreeselijk te schreien.

Terwijl Dr. Rost zich met den gewonden knaap bezig hield, vernam hij nu van zijn dochttertje in door snikken afgebroken woorden, dat de jongens in den tuin

wilden gaan. Toen had zij gezegd: „De tuin behoort aan papa.” Toen hadden de booze jongens haar willen slaan. Daarop was echter de groote jongen gekomen en had gezegd: „Blijf staan, Hilda, ik zal je helpen,” en toen had hij haar tegen de anderen verdedigd.

Dr. Rost nam den bewusteloozen knaap op zijn armen en droeg hem door den tuin in huis, terwijl Hilda de roode pet opnam en weenend haar vader volgde. Hij legde hem in de kamer op een canapé en stelpde het bloed.

Daarna verbond hij hem voorzichtig en trachtte hem met water weer bij te brengen.

Hoeveel verwijten had deze leerling reeds van hem moeten hooren, hoe menig woord van berisping moeten slikken, en dit alles had hij vergolden met de grootste bewijzen van toegenegenheid!

Hoe was dat mogelijk? Moest deze knaap hem niet haten? Moest hij niet iedere gelegenheid te baat nemen om dezen onvriendelijken onderwijzer iets onaangenaams te doen? Maar het tegendeel was waar, hij had zijn eenig dochttertje beschermd!

Dr. Rost gevoelde zich erg schuldig.

Met vaderlijke liefde en ijver bemoeide hij zich thans met hem, terwijl Hilda de hand van haar beschermer streelde.

Willy sloeg eindelijk de oogen op. Zijn eerste blik viel op het vriendelijke gelaat van zijn onderwijzer, die hem teeder over de bleke wangen streek.

Een blijde lach verscheen op Willy's gelaat, waarna hij de oogen weer sloot.

Dr. Rost nam zijn dochttertje bij de hand en beiden verlieten het vertrek.

Therese moest dadelijk naar mevrouw Baumann gaan en haar verzoeken om dadelijk bij Dr. Rost te komen, zonder te mogen vertellen wat er gebeurd was.

„Ik ben hedenmorgen onaangenaam tegenover u geweest, waarde mevrouw Baumann,” met deze woorden begroette Dr. Rost de moeder.

„Ik weet, dat u daarom geweend hebt. Sta mij toe, dat ik het weer goed maak op een manier zooals ik geraden acht.”

„Wilt u Willy dan toch helpen, dat hij in een andere klasse overgaat?”

„Ja, want ik weet, dat hij zich van nu af aan beteren zal.

Ik weet ook, dat hij voortaan zal werken uit liefde voor het onderwijs en — voor zijn onderwijzer.

Maar dat is nog niet voldoende.”

Mevrouw Baumann keek hem vragend aan en antwoordde: „Ik begrijp niet wat u bedoelt!”

„Ik heb uw zoon Willy heden lief gekregen en ben hem zelfs dank verschuldigd,” antwoordde Dr. Rost en vertelde nu aan de moeder wat er gebeurd was.

„Na deze verklaring zult u er zeker niets op tegen hebben,” ging hij voort, „wanneer ik de verzorging van Willy voortaan op mij neem en voor zijn verdere opvoeding zal zorg dragen. Ik hoop een braaf mensch van hem te maken!”

Met betraande oogen stemde de moeder toe.

En zoo gebeurde het ook.

Willy, het domme kuiken, ging naar de hogere klasse, maar daar zijn streven, om zijn onderwijzer voortaan vreugde te bereiden, hem tot een vlijtigen scholier maakte, ging zijn spotnaam: het domme kuiken, spoedig op een anderen scholier over en thans is hij een flink lid van de maatschappij; een knap en vlijtig ingenieur.

Ook thans nog beschermt hij Hilda en niet alleen tegenover de ruwheid van de straatjongens, maar ook tegen de stormen des levens.

De volgende aflevering (No. 76) bevat:
„Het betaalde duel”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f75.000, f50.000enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRISCHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
Cadeaux WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Groote, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaien prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DU'AL. Groote boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Groote uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — in mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietj's verlovng. Vrolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr.b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller. Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee groote staalgravures: „Huiselijk leed“ en „Na den storm“, ter grootte van 100 bij 80 cM., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide“ en „Ploegen“. Formaat 58 bij 79 cM., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der bannelingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsie, volledige editie, bewerkt door Keller. Geill. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunstdrukpapier, 468 blz. In artistieken prachtband f 1.80.

20. GEZELSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 20 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De handei in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

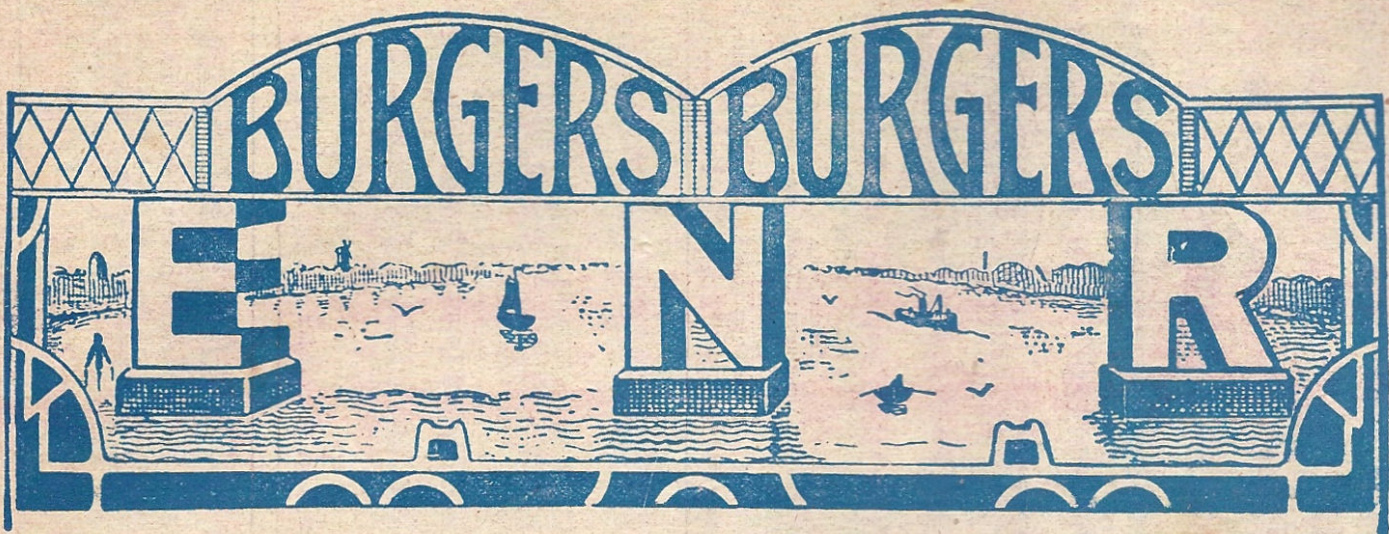
Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
 Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Geen reclame die zoo pakt als
SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.
Rijwiel

— solide is. —